

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 06/2005

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 23.12.2005. године

**НАСТАВЉЕНО ДАНА 23.12.2005. ГОДИНЕ
У 10,40 ЧАСОВА**

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу.

Констатује се да су на главни претрес приступили:

- **заменик Тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,**
- **пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **отпужени Медић Слободан, његови браниоци адвокати Перковић Мирослав и Травица Бранислав,**
- **оптужени Петрашевић Перо, са адвокатом, браниоцем Левајац Зораном,**
- **оптужени Медић Александар, његов бранилац, адвокат Фајфрић Жељко,**
- **оптужени Вуков Александар, његов бранилац, адвокат Левајац Зоран и**
- **оптужени Медић Бранислав и његови браниоци, адвокат Јеврић Зоран и Шалић Миломиром.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави.

НАСТАВЉА СЕ САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНИХ

Пре саслушања опт. Вуков Александра, опт. Медић Бранислав је удаљен из суднице.

Четврто-оптужени Вуков Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас, као што смо се договорили јуче, треба да наставимо са одбраном оптужених и то на реду нам је Вуков Александар. Ја ћу замолити да обезбеђење изведе Медић Бранислава. Остали оптужени могу бити присутни, а Вас

ћу замолити да дођете овде. Сада ћемо да видимо како можемо то да обавимо на најзгоднији начин. Како Вам је најзгодније? Не, ја гледам како је најзгодније да Вас ми видимо. Можда би ту било згодно. Како год Вам је згодно, мени је свеједно, да можемо сви да га видимо. Мислим да је згодније да ипак будемо мало дислоцирани, а и видимо га. Добро. Добар дан, господине Вуков.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Добар, дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте примили оптужницу, разумели сте је?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте када је тужилац прочитао, знате шта Вам се ставља на терет овом оптужницом?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како се Ви осећате, здравствено?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Блага прехлада, али у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте способни да данас дате одбрану, да је изнесете, да будете присутни, да одговарате на питања, евентуално, уколико одлучите да изнесете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Одбрана оптуженог ВУКОВ АЛЕКСАНДРА

Који је поучен о својим правима у кривичном поступку:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као прво, ја ћу Вас поучити, Ви као окривљени у кривичном поступку имате одређена права. Пре свега, да се изјасните о Вашој кривици, наиме, да ли се осећате кривим за кривично дело које Вам се ставља на терет и Вашу кривичну одговорност, да имате могућност да у току поступка изнесете своју одбрану на начин како Ви сматрате да је за Вас најбољи, да имате могућност да не изнесете одбрану, у току поступка да одговарате на питања суда и странака или, пак, да не одговарате. Значи, како ћете се бранити, то је, да кажем, Ваша одлука. Да ли желите да изнесете одбрану данас, на главном претресу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Желите? Добро. Пре него што кренемо на Вашу одбрану данас, Ви сте дали одбрану, као што се, претпостављам, сећате у два наврата: први пут пред истражним судијом, то је било 03.06.2005. године, други пут је било 08.09.2005. године. Да ли се сећате шта сте тада, што кажу, глобално рекли, претпостављам, пошто сте имали и транскрипте, ја сам Вам свима доставила?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете при овим својим одбранама које сте тада изнели?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У потпуности.

Остаје при одбрани, с тим што додаје:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пошто сада први пут дајете на главном претресу одбрану и да смо сви присутни, ја ћу Вас замолити да кренемо још једанпут, да нам испричате, значи, да покушамо да кренемо из почетка, од овог момента од када Ви

приступате овој јединици. Када сте сазнали за њу, о њој, о каквој се јединици ради, шта сте Ви у њој обављали, колико сте били активни и све те опште ствари, а после ћемо Вас ми питати, па ћете Ви одговарати у том смеру у ком Вам будемо постављали питања.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако ми дозволите, ја бих се прво изјаснио о кривици и направио осврт на оптужницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Са пуном моралном одговорношћу тврдим да нисам учинио то што ми се ставља на терет. На оптужницу ћу се осврнути у оној мери, која се дотиче лично мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, која се на Вас односи.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Морам признати да сам текстом оптужнице у најмању руку, шокиран. Оптужница не само да није утемељена на материјалним доказима и изјавама саслушаних сведока, већ изјава Петрашевић Пере на 27. страни свог исказа директно оповргава тврдњу да сам ја изабрао место за егзекуцију. Тужилаштво по сваку цену настоји да ме увеже у комплетну причу. Мом исказу, датом пред истражним судијом, вероватно би се више веровало, да сам благо ретардиран, пошто је по свему судећи, то што сам окарактерисан као интеллигентан је отежавајућа околност. Морам да Вас подсетим да сам ја једини међу оптуженима дао исказ на свом првом појављивању пред истражним судијом. Затим на основу искуства из досадашњег тока поступка, морам изразити сумњу у објективност суда. Образложићу ако буде било потребно накнадно. Затим мој страх од политичког притиска и медијске кампање, везано за комплетан случај, показао се апсолутно оправдан. Све ми изгледа да једна политичка гарнитура ме довела у ситуацију да останем богаљ, а друга би да ме жртвује зарад неких политичких поена. Ако ја треба да будем колатерална штета у комплетном случају, немојте да ангажовањем адвоката дајем легитимитет својој жртви. Верујте да нисам рад да окајавам туђе грехове. Ви можда и можете да живите с тим да осудите невиног човека, у мом случају би то опет било мало превише. Искрено се надам, односно не желим да верујем да је пут овом суду, односно у овом процесу, трасиран. Искрено се надам да ће суд доносити одлуке искључиво на основу прикупљених доказа у току поступка и да ће одолети притисцима који се врше на сам суд. Још једном подвлачим да сам у потпуности невин и да то људи који седе са мном на оптуженичкој клупи јако добро знају. Рецимо, што се тиче, о оптужници толико, можемо да наставимо са причом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, само бих Вам ја рекла на ово. По нашем Законику о кривичном поступку свако лице се сматра невиним док се не његова кривица не докаже. Овај суд, верујте, да суди искључиво на основу доказа који се изводе на главном претресу и на основу закона. То је заиста једини пут по коме овај суд суди.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја се искрено надам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И увек до сада и неће се ништа у томе променити, то је што се тиче објективности суда. Ви сте споменули једну реч, нека пристрасност, непристрасност, нисам то разумела, у ком смислу је то речено.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Оппростите што Вас прекидам. Једну конкретну ситуацију: у току предкривичног поступка, поднешен је један правни лек који једноставно није ни погледан, нити је ушао у спис и у једном моменту довео у питање, однос мене и мог адвоката и када сам ја дигао тензију, човек је у својој одбрани, није могао тада да реши, на крају ми је донео исти тај спис који смо

поднели са датумом када је приложен редовним путем у писарницу Специјалног суда. Тај правни лек није ни поменут у оптужном акту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам кажем, ако је и било неких евентуалних недостатака у току претходног поступка, главни претрес је, да кажемо, главни део поступка који се води јавно, пред свима и о сваком поднеску који се достави суду се строго води рачуна. Тако ће бити током целог овог поступка, значи, не морате уопште да бринете да ће нешто бити пропуштено, било шта, ако дође и накнадно, о томе ће суд, свакако да разматра. Ја знам на шта Ви сада, на шта се односи ово шта говорите, међутим, што се тиче момента од када је кренуо главни претрес, од момента подизања оптужнице, па надаље, немојте да сумњате уопште да ће бити нешто пропуштено. И ако случајно буде, ако се буде ургирало, то ће на сваки начин бити исправљено. Тако да, што се тиче тог формалног дела, што се тиче комплетног поступка, не морате уопште да сумњате. Ја знам на шта Ви, шта желите да кажете, али, ево, изволите, реците.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Председнице већа, уважена господо судије, ја сам изјављујући жалбу против решења Окружног суда у Београду, пословни број Кв.В. 58/05 од 10.10.2005. године, између осталог, у том поднеску написао оно што сам сматрао да треба да напишем, међутим, у томе, та ствар није ни поменута. Наиме, ја сам, између осталог, рекао, наиме, у делу образложења жалбом нападнутог решења, између осталог се наводи: кривично веће је ценило и наводе из предлога браниоца окривљеног Александра Медића, адвоката Тадић Жељка за укидање притвора овом окривљеном, али их, с обзиром на напред истакнуте разлоге за продужење притвора, није посебно образлагало. Сада сам рекао и то је ово што говори мој браћеник, да је доношењу означеног решења претходила очекивана брижљива анализа, имајући у виду сложеност и деликватност предметне кривично-правне ствари, онда би свакако морало да буде примећено да је бранилац четвртоокривљеног Вуков Александра поднео Окружном суду у Београду – Већу за ратне злочине предлог за укидање мере притвора који је у писарници наведеног суда запримљен дана 13.09.2005. године. Чињеница је да у поступку одлучивања наведено ванрасправно веће тај «детал» није учинило, јер да јесте, то би свакако било поменуто у решењу Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине, пословни број Кв.В.58/05 од 10.10.2005. године, макар и на начин како је то учињено са предлогом за укидање притвора браниоца окривљеног Александра Медића, адвоката Жељка Фајфрића. Да ли је могуће, да ли је уопште схватљива таква површност? Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, да знам, да сте на то алудирали, да се односио цео овај коментар на тај део. Што кажу, то је било у некој фази пре него што је предмет још и дошао до овог већа. О притвору је, свакако, одлучивано и, наравно, Ви имате право у сваком моменту у току главног претреса да ставите нови предлог у односу на одлуку о притвору. Према томе, у томе нећете бити ускраћени. Ви сте могли истог момента после тога, поново, као што и знате сами, да ставите предлог за укидање притвора и да се о томе одлучује. Према томе, то је сада, што кажу, тако и одлука о притвору је донета. Притвор је продужен надаље а, што кажу, у сваком моменту Ви можете да поднесете поново поднесак или да дате предлог у смислу укидања притвора и слично, о коме ћемо ми, свакако, да расправљамо.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ Председнице већа, хвала Вам на образложењу. Ја сам образложењем задовољан и даље сматрам да је то пропуст, али само сам овим што сам прочитао, покушао да дам образложење за ову резерву коју је исказао мој

брањеник, али, у исто време, чули сте га да он апсолутно, као и његов бранилац, имају поверења у овај суд. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам лепо, ја мислим да тако и треба, да је то једино нормалан однос странака и суда и свих учесника у суду. Ако смо завршили овај, да кажем, неки формални део, да ли можемо сада да приступимо Вашој одбрани? Изволите.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Кажите ми, како ћемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овако, као што сам Вам рекла. Да нам Ви кажете, отприлике, од почетка, значи од када сте сазнали за ову јединицу, како се тада звала, када Ви приступате, чиме се јединица бавила, њен састав, шта сте Ви у њој радили, на којим теренима сте били, значи, комплетно овако једну генезу од момента Вашег сазнања?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико је мени познато, јединица у знатно мањем обиму постоји од неке 1992. године. Основна делатност јединице је била заштита нафтних поља. Ја у јединицу долазим 01. априла 1994. године. У почетку сам био распоређен, колико је Вама већ познато кроз прошле исказе, у чету, неких месец дана сам провео на пословима обезбеђења линије, затим прелазим у извиђачки вод. Након извесног времена, не знам тачно рећи колико, постајем командир одељења у извиђачком воду, затим командир извиђачког вода, да би 1995. година, април месец после повратка са терена из Велике Кладуше, био смењен са позиције командира извиђачког вода. Од терена, новембар 1994. године, одлазак у околину Бихаћа или Цазинска Крајина, припремао сам се активно са извиђачким водом, међутим, на тај терен нисам ишао, пошто сам остављен у матичној бази на пословима обезбеђења зоне одговорности коју смо држали. Затим одлазак у шири реон Велике Кладуше. Радио сам на пословима командира извиђачког вода. Затим, када сам се вратио, на моје место је постављен момак Црногорац, не могу сада тачно да се сетим имена, ја мислим да сам навео у исказу, тачно, Душко, небитно. Затим одлазак у реон Трнова. Из неког разлога је Црногорац добио задужења везана за матични камп и ја преузимам, односно после мог смењивања са тог места, мој посао је био уско везан и даље за извиђачки вод. У реону Трнова сам имао задужење поново тај извиђачки вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу Вас онда само још нешто питати. Како сте уопште сазнали за ову јединицу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, ја сам рођен у околини и живео сам у том реону, тако да је општепознато било постојање те јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је неко позвао да дођете или сте се Ви сами пријавили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Самоиницијативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте се пријавили када сте дошли?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Команданту лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај разговор?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, пошто нисмо се познавали лично, али смо у принципу знали један за другога, врло кратко је, пошто је њему било познато, да сам завршио средњу школу унутрашњих послова, да поседујем нека одређена војна знања и распоредио ме је у чету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле њему сазнања о Вашим способностима?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То није нешто велика средина и махом се људи познају, тако да већина људи ме је знала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви када сте дошли, Ви сте му рекли да би желели, претпостављам?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да приступим јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да приступите, он Вам је рекао да може?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да и распоредио ме у чету, у један вод, не могу сада тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте том приликом Ви потписали нешто, у смислу неког било каквог споразума?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, никакав формални акт није потписан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа? Да ли сте добили нешто од њега, као неку врсту потврде?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, не, вероватно тада у то време то није функционисало на такав начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тог момента када сте Ви приступили, значи, од 1994. године, да ли сте уопште касније у току тих, тог периода, било шта у писменој форми закључили, потписали или било шта слично?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, нисам потписивао ништа. Имали смо решења о привременом радном односу са Нафтном индустријом Крајина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ме интересује, значи, добили сте решење. Претпостављам да сте то решење морали да потпишете, да сте га примили, обично када се прими решење се потпише?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, вероватно, верујте, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у том решењу је било одређено да сте значи на привременом раду?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: На три месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је продужавано то решење после?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, на три месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И аутоматски сте почели да добијате и плату која је била?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, једино што сам потписивао, потписивао сам примање новца, односно ту плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви рекли, Ви сте завршили коју школу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Средњу школу унутрашних послова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У Загребу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и после тога, када сте завршили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: 1991. године, 29. маја сам матурирао и добио решење о послу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте после тога били до 1994. године, када приступате у ову јединицу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Углавном, један период са територијалном одбраном, како је већ то функционисало у војном одсеку, како сам био распоређен. Затим то је била нека погранична, ради се о једном, врло кратак период у цивилној полицији, затим је постојала нека погранична полиција. Затим је нека реорганизација била, то је било укинута. Један извешан период сам провео у Српској добровољачкој гарди и након тога сам дошао у Ђелетовце, односно јединицу «Шкорпиона».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте дуго били у тој Српској добровољачкој гарди?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Од, ако се не варам, од 06. септембра 1993. до негде 20., ако се не варам, тачно 20. марта 1994. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, непосредно пре него што сте приступили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, рецимо неких седам до десет дана сам био слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте тамо радили, да ли сте имали неки одређени задатак или сте били војник као и остали?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Војник као и остали, био сам распоређен у вод за подршку. Након тога сам добио чин наредника. Једно извесно време сам провео на обезбеђењу у Београду, на обезбеђењу странке Српског јединства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки разлог што сте Ви њих напустили, а пријавили се у ову јединицу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, никакав, зато што у то време, Српска добровољачка гарда је била расформирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када се расформирала, Ви сте'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: И тамо сам потписао уговор на шест месеци, прекорачио сам уговор, фактички сам остао неких петнаест-двадесет дана након истека уговора и тада се поклопио датум да је јединица расформирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико ја схватам, хоћете да кажете, да у моменту када Ви прелазите у ову јединицу, Српска добровољачка гарда више није постојала'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Званично расформирана. Накнадно, када су почела дејства 1995. године, она се поново окупила, међутим, нисам био припадник гарде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у том моменту када Ви долази у ову јединицу, да ли она има свој назив, то 1994. године, рекли сте 01.04.?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако се не варам, јер видим кроз транскрипте да се влада са два термина: одред «Боца» и «Шкорпиони». Е сада Вам ја не могу тачно рећи када је прелазак, ја мислим да је већ тада званичан назив био «Шкорпиони».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У моменту када Ви ступате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Када ја долазим, када ступам у састав јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили униформу или оружје или нешто од опреме?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако се не варам, у почетку да сам, поседовао сам своју униформу, у почетку мислим да нисам задужио, накнадно сам опрему добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ваша униформа разликовала од униформа коју су носили припадници јединице «Шкорпиони»?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, не могу Вам тачно рећи, зато што су се униформе прилично, не прилично, мењале, него у више наврата добијали су се нови комплети који су се разликовали дезеном, односно маскирном шаром. Ако хоћете то да ме питате, комплетна јединица није тада била у потпуности једнообразно обучена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када први пут добијате униформу од «Шкорпиона»?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу Вам тачно рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била униформа коју први пут добијате'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Комбинезон стандардни, не знам да ли Вама нешто значи то, чепрес маска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно, светлије-тамније, је ли тако'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Тамнији дезен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамнији? Да ли сте добили капу неку том приликом?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Мислим да су тада биле беретке у функцији, не могу, мислим да су у то време црне беретке биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црне?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили нешто од наоружања?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Тада не, ја сам имао оружје које сам задужио тада у територијалној одбрани и које је остало у мом поседу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте добили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу Вам тачно рећи, то је тада већ 1992. године, након што сам изашао из цивилне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте први пут добили оружје у «Шкорпионима»?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу да одредим датум, али убрзо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, то, одмах када сте дошли, после неког времена?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Можемо да подведемо под то, одмах након што сам дошао, значи неки врло кратак период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте добили од оружја?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само њу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче неке друге врсте оружја, пиштоља, бомби или нешто слично?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Након тога када је јединица набављала оружје за официре и подофицире, задужио сам пиштољ, 9 мм, ЦЗ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добијали још неко оружје у току боравка у «Шкорпионима»?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Мислим да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту аутоматску пушку коју сте добили, све време имали?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се мењала, па да сте добили нову?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или нешто друго? А, што се тиче униформи у току тог боравка, да ли сте добијали још неке нове униформе?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Јесте, долазили су дводелни зимски, била је навлака дводелна, бела, долазио је комбинезон са НАТО маском, односно то је амерички дезен, специфичан са рајфшлусима који иду од чизме на горе, значи, са два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам нешто рећи када Ви долазите, о саставу јединице?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Састав јединице који сам ја затекао задржао се до краја, односно до расформирања јединице. Јединица је имала, била формирана у две чете, постојао је вод извиђача. У то време, тада још није постојала кухиња, након, како се градила касарна и како су се стекли услови за кухињу, формирано је то одељење, како да га назовем, кувари и људи који су радили на послужењу хране. Постојао је радни вод који је радио на грађевинским радовима, у зимском периоду на снабдевању огревом линије, пунктова, и мислим да је било неко одељење за набавку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците нам, ко је био командант?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Медић Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао заменика?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То питање се провлачи, видим и кроз транскрипте. Ја сам у време одласка јединице у Цазинску Крајину, значи новембар 1994. године, неформално вршио ту функцију. Тада сам званично био командир извиђачког вода, међутим, мој вод је послат на терен без мене. Мени је остављено задужење дванаест километара линије и ја сам радио на пословима заменика команданта и после повратка јединице, ја сам и даље дужио свој вод, осим рецимо, у неким сегментима је евентуално су нека моја задужења, евентуално превазилазила овлашћења командира извиђачког вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте радили као заменик команданта и касније, до краја постојања ове јединице?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Након повратка из Велике Кладуше, ја бивам смењен са функције командира извиђачког вода, али су се и даље моја задужења и послови, углавном били стриктно везани за извиђачки вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте у том периоду били заменик команданта?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Провлачи се то питање, али не постоји никаква формална одлука, али сам када господин Медић није присутан у бази, ја сам повремено обављао ту функцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли по Вашим дужностима, да кажемо и обавезама и Вашем личном односу сте се осећали као заменик команданта?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У моментима када он није ту, ја сам имао задужења када сам имао неку већу одговорност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се сада вратимо на састав јединице, па ћу Вас ја онда даље ћемо наставити на овај део. Да ли знате у то време, ко су били командири прве и друге чете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу да одредим која је прва, која је друга, али рећи ћу Вам да је једне чете био Ђуро, надимак Чоке, заменик је био Дмитровић Петар, надимак Чубра. Друге чете је био командант Медић Драган, надимак Гуљо и његов заменик је био Ракић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте били, значи, командир извиђачког вода?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, што се тиче саме дисциплине и односа који су постојали у јединици, како би Ви објаснили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Могу, врло кратко да кажем, да се строго поштовала хијерархија, хијерархијска пирамида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да се, командири су се стандардно, исто као и код војне формације која је иоле организована, значи, да су се делила задужења на ниже у хијерархијској пирамиди и тако су се спроводиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су кретала задужења?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Од самог команданта, командант је био «алфа» и «омега» у тој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко поред команданта дешавало се да донесе неку одлуку?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, рецимо при самом одабиру командног кадра, мора да се бира човек који је у стању да у датој ситуацији неке баналне ствари решава, значи, не може за ситницу на терену, где ће ко да спава или ко ће који ров, не може да се контактира командант, значи, морали су да се бирају озбиљни и

одговорни људи, али у глобалу, свако битније питање није се могло урадити без команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мене су управо интересовала та битна питања, у смислу покрета, у смислу промене људи, у смислу чувања линије, значи, озбиљне одлуке и акције, о њима када се одлучивало, ко је доносио одлуке?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је унапред било одређено, конкретно у самом кампу, односно у зони одговорности, постојале су смене од четири дана, то је већ постало, на почетку је то доношена одлука и то је тако функционисало када сам ја дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам мислила, ко доноси одлуку о томе?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Верујте да не знам ко је донео ту одлуку, али ја сам затекао такво стање, то се стриктно поштовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислила сам те одлуке, те главне одлуке, те важне одлуке, ко их доноси?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Искључиво командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Искључиво? Да ли је пред њега постојала нека команда?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Нисам Вас разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу функционисања, командант и још пар људи који би чинили неку команду приликом доношења одлука?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Свакодневно су, причамо о ситуацији, условно речено, мирнодопским, значи када обезбеђење линије иде нормално, причамо о Ђелетовцима, нафтним постројењима, свакодневно су обављани брифинзи. Командни кадар који је тренутно у зони одговорности је долазио у канцеларију, примао задужења и одлазио након тога на извршење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи који су долазили, кажете, командни кадар, примали само наређења, или су они заједно са командантом доносили одлуке?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Могли су, евентуално да дају неку сугестију, али главну реч је командант имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, само доношење одлуке?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Тачно тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је било од стране команданта?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у мирнодопским, кажем у Ђелетовцима?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте на терену?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Можемо да причамо о овом задњем терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рецимо.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, постојала је организација, на један терен је ишла једна чета, на други терен је ишла друга, осим у случају првог терена, када сам ја имао прилично незахвалан задатак. Када ми је покупљен већи део способнијих људи, мени је остављен, значи, покупљен из обе чете, су формиран неки водови, није ишла стриктно једна чета, мени је остављен један прилично незахвалан задатак са лошијим кадром да обезбеђујем нафтна постројења и ја сам морао да формирам нове водове и да поставим нове командире, јер сам морао да изаберем одговорније људе који ће да обављају ту функцију. На други терен је ишла чета Медић Драгана, односно у реон Кладуше, на терен Трнова је ишла чета нешто ојачана Опачић Ђуре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре када сте причали, рекли сте у једном моменту да сте могли Ви да донесете неке одлуке, као заменик команданта када он није

моментално присутан и када је на неком задатку. На какве се то одлуке односило? Какве врсте одлука сте Ви као заменик могли донети?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ми смо одржавали контакт и тај пут када је командант био одсутан на терену у реону Бихаћа, сваки дан, два или три, није било устаљено смо одржавали контакт телефоном када је он узмогао да провери каква је ситуација, шта се дешава. Значи није постојала могућност да он на лицу места одлучи нешто, значи, било би глупо да за неке баналне ствари да чекам да се консултујем са њим, ако сам морао да повучем неке потезе без његовог знања, када смо се чули, ја сам га известио какве су промене у питању, и евентуално примао нека нова задужења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте баналне, а када се радило о значајним одлукама, да ли сте могли сами донети, без његовог, да га не обавестите или без његовог сазнања, без његове наредбе?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Нисам долазио у такву ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било таквих ситуација?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Никада нисам у таквој ситуацији био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ради се само о баналним одлукама, како сте рекли?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Условно речено, баналним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би издали такву једну наредбу, да ли сте о томе обавештавали команданта пре или после те активности?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако није било услова, значи, да будемо у контакту, након завршеног посла, ако је било неких промена у организацији и ако сам ја морао да повучем неке потезе, обавестио сам команданта након свега тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се некада десило да га о некој активности нисте уопште обавестили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако је то толико банална ствар, да нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, ако се ради о озбиљнијим активностима?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Апсолутно, апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек сте га обавештавали?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама познато да је било људи у јединици који су евентуално нешто урадили или обавили, а да о томе командант није обавештен?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Кажите ми конкретно шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рецимо, да су донели неку одлуку да се негде пође, да се негде састане, да се нешто уради, а да о томе команданта не би обавестили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико ја знам, ништа везано за задатке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим за задатак, да.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ништа везано за задатке није функционисало тако како Ви кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познато да је било ко тако нешто урадио?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Таквих не знам, условно речено, прекршаја дисциплине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је уопште постојала могућност да би се неко, да кажем, имао довољно смелости да тако нешто уради?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Мени није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам у смислу да нам мало кажете о тој дисциплини у самој јединици?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Могу да Вам кажем да је дисциплина у јединици била на завидном нивоу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи, шта?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То значи да су се наређења стриктно поштовала, евентуално као и у свакој формацији неки лакши прекршаји су се санкционисали или неким бесмисленим пословима или прекоредним дежурствима, ипак радимо с људима, значи, ти лакши прекршаји могли су да буду санкционисани на такав начин, али за неке грубе повреде не знам. Ја нисам имао прилике да присуствујем или да чујем да је било шта тако се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, поред Медић Слободана, да ли су ишли неки људи са њим? Да ли је он имао некакву врсту обезбеђења, пратње или неки други назив сличан томе који би могли употребити?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Увек је постојала група људи која је ишла са њим. Није постојало формално обезбеђење, али у његовој пратњи увек је било пар људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате који су то људи?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Најчешће су то били Петрашевић Перо, Момић Милорад, Медић Александар, на теренима Давидовић Слободан, то би отприлике било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се они одвајали некада од команданта или су били стално са њим?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико је мени познато, нон-стоп сам га виђао у њиховој пратњи. Евентуално ако неко добије неко задужење, могао је да се удаљи, али су они стриктно имали задатак да буду уз њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да су некада добили неко задужење, да су отишли негде без њега?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би они могли отићи негде без њега, а да нису добили задужење, својеволјно да донесу неку одлуку?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Немам такво сазнање и не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Вам је уопште познато да је било било каквих облика недисциплине или неког кршења, да кажемо, неких правила понашања у јединици, да је неко био због тога кажњаван или слично?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, као што сам напоменуо, за неке лакше прекршаје, несавесно вршење дужности и евентуално да је стражар неки ухваћен, да спава или да му је униформа неадекватна у смислу да је неуредан, то се санкционисало неким, како да кажем, бесмисленим пословима. Ја сам конкретно био прилично ригорозан у извиђачком воду. Додуше нисам толико бацао акценат да људи буду стриктно избријани и уредно подшишани, него сам више бацао акценат на оне ствари које ће им сачувати главу. Кажњавао сам их углавном са неком физичком активности, која је, у ствари, била добра за њих. Стицали су више кондиције, више самопоуздања. У случају када сам био задужен за читаву линију, неке стражаре сам ухватио у несавесној дужности, радили су копање рупе, која ничему неће служити, коју ће после да затрпа, самим тим да га наведем да размисли о свом поступку и да убудуће савесније ради свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте нам рекли да је дисциплина, значи, била беспрекорна, а пошто сте нам, такође рекли да је командант био главни, који је углавном све то организовао и водио рачуна о томе.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли нам објаснити, како је он успео да постигне такав ниво дисциплине и да је одржава?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, ја сам такво стање затекао када сам дошао. Медић Слободан је врло ауторитативан у том кругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислила сам, да ли је предузимао неке мере, на који начин се понашао у том смислу, нека наређења, како је ту дисциплину успевао да постигне на тако завидном нивоу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Једноставно, такву дисциплину сам затекао. На који начин је одржавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, за време док сте Ви били, мислим на тај период, не претходни?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је једноставно тако функционисало. Ја сам тако затекао и командири који су већ имали задужења своја, те формације, су не знам на који начин изабирани, вероватно по својим заслугама. Ја се искрено надам да сам ја своја задужења добио тако. Не знам шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само нам реците мало о активностима јединице за време док Ви боравите у њој. Који је први Ваш терен на који сте Ви отишли?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Мој први терен је одлазак у реон Велике Кладуше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците нам, ко је све отишао тамо, у неколико само реченица, отприлике, шта се тамо десило?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: На тај терен је ишла чета Медић Драгана, извиђачки вод и вероватно је још нешто било ојачано људи, значи ја верујем негде преко сто људи да је била формација. Ако се не варам, чета је имала три вода. Мој вод извиђача је био четврти. Деловали смо онако у садејству, међутим на том терену се нисмо задржали много, пошто је већи део јединице добио дезинтерију и неко тровање водом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је задатак Ваш био тамо?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Конкретно, на том терену, обезбеђење линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго сте остали?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако се не варам, тринаест дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: После тога враћамо се у реон Ђелетоваца, да би крајем јуна, ако се не варам, отишли у реон Трново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како долази до одласка на Трново?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Добијам информацију од команданта да се треба припремити одређен број људи, да се изврше припреме, попуна борбених комплекта, опреме и да се полако почне са припремама за одлазак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, од кога је командант добио такву наредбу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу Вам тачно рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је он одлазио на неке састанке са неким другим људима од којих је добијао наредбе?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико ја знам да је често био у контактима са командантом корпуса, односно ја сам сам имао периодичне неке задатке да нешто однесем или да директно у касарну у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којег корпуса, вуковарског?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Једанаестог корпуса, вуковарског корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тада командант вуковарског корпуса?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако се не варам генерал Душан Лончар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико често су били ти контакти, ако Ви знате, колико често је он одлазио тамо?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу Вам тачно рећи, али периодично је био у контакту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко са њим одлазио на те састанке?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, људи који су били у пратњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само они?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, када се он вратио, претпостављам са неког од тих састанака, он је саопштио Вама да се иде на?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Уствари, нисмо знали у први мах, бар ја нисам знао где се иде. Углавном је била прича да је Сарајево у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада објасните нам, како крећете, где идете, докле долазите?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је након припрема за сам полазак. Војска се товари у аутобусе, опрема се товари у камионе, идемо, ако се не варам преко Сремске Раче смо прешли у Босну. Застајемо на Палама. Долазимо на Јахорину. На Јахорини ноћимо једну ноћ. Сутрадан улази, комплетна војска је потоварена у пет камиона, «Там-150» и тек пробијеним путевима које је инжењерија скоро завршила, силазимо у реон Трнова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава на Јахорини тог дана када боравите?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ништа, бивамо смештени у хотел «Шатор». Људи се распоређују где ће ко да спава. Завршени су неки договори везани за поделу опреме и попуњавање и следећег дана крећемо у реон Трнова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, док сте ту били на Јахорини, да ли је неко долазио на те састанке или да ли је Ваш командант одлазио на неке састанке? Да ли Ви то знате уопште? Да ли је било неке друге војске, да ли сте некога срели тамо?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Било је војске прилично, разних формација мени непознатих. Колико знам да је командант на Јахорини одлазио на некакве састанке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате са ким и када?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате која је то друга војска била? Чији су припадници били ти?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако се не варам, то је Сарајевско-романијски корпус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И онда, шта се дешава? Идете са Јахорине, где?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Одлазимо у реон Трнова, долазимо у условима смањене видљивости, пада мрак, пролазимо кроз Трново. На кратко застајемо у Трнову и на периферији Трнова бивамо смештени у неко викенд насеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко одређује где ћете бити смештени?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико се сећам, ишао је један пинцгауер, војно возило испред нас и оно нас је одвело у тај реон где ћемо бити смештени. Ја сам, пошто је мрак био, нисам уопште знао где се налазим, распоредио војску, пошто су објекти били попаљени, распоредио војску под неке борове. Нисам знао како шта изгледа. Тако ту ноћ док се не раздани, остајемо на лицу места. Ујутру сам прошетао, видео како то изгледа. Нашли смо једну викендицу која је иоле била читава и њу смо адаптирали за смештај војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је командант био тада када сте стигли?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Командант је исто један од тих објеката узео за смештај свој, радио везе и неког приручног магацина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У објекту у којима сте се сместили Ви и објекат у који се сместио он, да ли је био близу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, рецимо неких двеста метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви контактирали тог дана, или сутрадан са њим?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, одлазио сам до те викендице где је он био смештен и правили смо неке договоре опште организације и смештај војске и како ће све то да изгледа, док не добијемо нека задужења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте и од кога добили задужења?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Од команданта јединице, ишли смо у неку испомоћ некој формацији Војске Републике Српске која је трајала један дан. Након тога смо се вратили поново у камп. Није било потребе задржавања на том потезу. Долази, ја не знам колико је тачно времена прошло. Командант није био присутан. Дошли су некакви официри Војске Републике Српске са захтевом да се преузме један положај. Нисам могао да донесем никакву одлуку на своју руку, командант је био тада на Јахорини. Успоставио сам везу, покушавао сам радио везом, нисам успео одмах. Након извесног времена ми је пошло за руком. Посаветовао сам се са њим. Рекао ми је да одем да погледам како то изгледа, да проценим и ако по мојој процени изгледа коректно, да преузем тај положај, јер је тада била процена да је боље да држимо фиксно положај. Мање су шансе биле за губитак људства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте преузели те положаје?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Отишао сам касно после подне са неким војницима из те формације која је већ била на том положају, погледао како то све изгледа и сутрадан преузео положај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га пре тога обавестили о ономе што сте тамо видели?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Он се већ ту ноћ вратио, па смо разговарали на ту тему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога, сутрадан Ви?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Сутра ујутру смо отишли, мој извиђачки вод на десно крило, пошто се положај састојао из два дела. Десни део је био знатно краћи од левог. На леви потез је отишао један део чете, на десни део је отишао мој извиђачки вод, заједно са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било људи у Вашем извиђачком воду?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако се не варама, тада двадесетдевет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то место где сте отишли на линију, кажете, било је удаљено од тих викендица где сте се сместили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, неких четири, пет километара, ако се не варам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви спуштали до кампа, како Ви кажете, за то време док сте били на линији?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У први мах је замишљено да се на линији борави од три до четири дана и да се праве смене, да би се војска одморила, пошто су горе услови за боравак били никакви. Ја сам са мојим водом одрадио две или три смене. Исто тако и чете су вршиле смене, пошто је сам транспорт људи и опреме изискивало много напора, пошто је одређени пута није се могло доћи возилом, због изложености директно ватри, морала се комплетна опрема носити на леђима. На моју иницијативу је организовано и одлучено да се остане, да извиђачки вод до краја

терена остане на том положају, да не силази. Док је лево крило функционисало по старом, значи, на свака три-четири дана су се мењали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви силазили лично?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У та три-четири наврата, односно два-три када смо силазили. Након тога, када смо запосели линију и остали ту трајно, ја сам у пар наврата силазио до кампа, односно до команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго остајете Ви на линији са Вашим извиђачким водом?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, ако на реон Трнова долазимо крајем јуна, неких, рецимо да су те смене десет дана се одвијале, рецимо, неких двадесет дана сам био, константно сам био присутан на линији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тај период, можете ли одредити, оријентационо, колико пута сте силазили ту до команде, те привремене команде?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Неких два, три или четири пута и то углавном у ноћним условима, да не би био изложен погледу и задњи пут сам сишао негде после подне и у ноћним условима вратио се са јединицом, разместио сам јединицу која нас је заменила на том положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тај период који Ви боравите на линији, да ли је командант долазио у обилазак линије?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: На овај део, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тих двадесет дана, ни једанпут није дошао?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте контактирали са њим, сем што сте силазили непосредно?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Имали смо радио везу. Једна моторола, радио станица је била на десном крилу, значи, код мене, друга је била код командира чете или његовог заменика који је тада био на смени, на левом крилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи лично код Вас у Вашим рукама?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Лично код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У рукама је био?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је функционисала та координација путем радио везе?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Прилично лоше, зато што су средства везе била прилично дотрајала, батерије нису држале довољно дуго. У неким оружаним дејствима је постојао проблем ометача. Када почну дејства, путем радио везе није се могло, условно речено, прогурати ни пуна реченица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви успевали онда да контактирате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, толико, рецимо, неке кратке, формалне разговоре смо успели да обавимо, да прођемо радио везом. Имали смо посредника, односно репетитора због конфигурације терена, преко којег смо контактирали. За неке, ако има нека општнија информација, силазио сам доле до тачке, када силазим са тог узвишења које сам запосео са војском, до тачке до које се доносила опрема, батерије, муниција и ако има нешто битније да ми се пренесе информација, или чак курирском везом да пошаље неког од војника директно доле у камп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се за тај период десила ситуација да је требало нешто хитно пренети, неку информацију према команданту, неку важну вест или, евентуално, питати за неку одлуку, а да нисте то били у могућности, па да сте морали сами да одлучите?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, имали смо у пар наврата, рецимо код рањавања мојих војника, нисам, ако успем да провучем информацију на радио везу, да се пошаље возило, у крајњој линији, сам слао неког од неповређених војника да снесу рањеника и док, бар тај део пута, докле возило може да приђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем тога, у вези рањеника, да ли нека друга врста информације или одлуке која се требала пренети хитно, па да нисте били у могућности?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, имао сам проблем, рецимо, конкретно да сам у зони одговорности испред себе приметио већу групацију и гомилање противничке стране и да сам звао артиљерију и нисам их могао петнаест минута добити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте онда урадили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Покушавао сам упорно и тек након петнаест минута, нисам успео да добијем њих, него сам добио команданта и преко команданта сам преносио координате за навођење артиљеријске паљбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, колико можемо закључити из овог што сте Ви навели, отприлике, било каква одлука која је била важнија, ипак се успела пренети, или од Вас њему или од њега Вама?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, проналазили смо неки начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је то ипак био начин, да није функционисало ништа, да кажем, независно и одвојено од команде?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Проналазили смо неки начин да остваримо контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. За то време, док сте Ви, значи, на линији, рекли сте да сте само пар пута сишли?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се тада дешава нешто у команди или близу команде, неуобичајено или нешто што је ван редовног, да кажем, стања ствари?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ништа што бих подвео под ту форму, неуобичајеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам, шта је Вама познато у вези самог овог догађаја, због кога се овде суди?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: За сам догађај сазнајем, да ли при крају терена или по самом повратку у матичну базу у Ђелетовце, не могу Вам тачно рећи, на који начин, углавном, добијам информацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сазнајете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Сазнајем да су заробљеници, неки заробљеници стрељани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сазнајете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу Вам тачно рећи, углавном нека прича је међу војском прошла и речено је да је шест заробљеника стрељано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је речено, ко су били ти заробљеници?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, нико није улазио у детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме су припадали?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је речено да су то били војници или су били неки цивили или било шта о њима? Да ли имате неку информацију?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико је мени познато, информација је била да су војници који су били заробљени. Ја не знам где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашој јединици, да ли је постојало неко возило, транспортно, камион или тако нешто?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: На тај терен су конкретно ишла два камиона «Там-150», ишао је «Мицубиши Пајеро» кратки и ишла је хладњача која је носила храну «Ивеко», аутобуси који су возили војску и, ако се не варам, шлепер, један тегљач који је остао на Јахорини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти камиони функционисали ту, да ли су могли да се крећу на том терену, да ли су могли да пролазе?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Та два камиона су била у функцији, превозење људства, превозење опреме у зонама које нису биле директно изложене ватри.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам нешто у вези самог овог догађаја, овај дан када Ви силазите са линије и када затичете ту људе Ваше. Испричајте нам нешто о томе. То сте причали доста детаљно код истражног судије, али нам поновите. Када се то дешава, зашто Ви силазите, кога затичете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, примам информацију радио везом да сиђем доле. Веза је изузетно лоша, да сиђем доле по пакет. У тој информацији није било ништа необично, пошто је то била пракса за следовање, које је претежно долазило. Значи, чета није имала потребу за следовањем, пошто се она мењала периодично, али пошто смо ми остајали константно на линији, доношен је хлеб, доношене су конзерве, муниција, батерије за радио везу, евентуално пројектили за минобацач 60 мм. То је спадало под следовање и цигарете, евентуално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте добили ту наредбу да сиђете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Од команданта, лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекао?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Комуникација је била врло штура и кратка, сиђи доле по пакет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је у Вашем жаргону значило «пакет»?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Тај термин «пакет» је у жаргону користио се за то исто следовање о коме причамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што сте набројали сада'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Ви лично силазите?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Није пракса била уобичајена да силазим, углавном сам слао људе који нису тренутно били на задужењима. Евентуално, ако има нека информација, нешто битно да се пренесе, силазио сам ја лично, да ми се каже лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте проценили ову ситуацију да баш Ви требате лично сићи, а да нисте послали некога, као што кажете, од војника?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ништа неуобичајено. То се већ дешавало. Тако да, силазио сам доле са људима, узимао ту опрему, разменио евентуално информације неке са човеком који је то довезао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли силазите сами?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У пар наврата сам на ту тачку силазио и сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај дана, када причамо о овом догађају, да ли сте сами сишли?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, не, покупио сам људе који тренутно нису имали задужења, зато што је то следовање прилично габаритно и тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико људи?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу тачно да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оријентационо'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Два или три човека сам повео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу да Вам помогну око тих пакета?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, место где сте се Ви налазили, значи, на тој линији па до тог места где сте требали сићи, колико је то удаљено?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу Вам тачно одредити удаљеност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оријентационо?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Оријентационо могу по трајању путовања, значи, двадесет до тридесет минута хода, због конфигурације терена и због специфичности, један део пута смо били отворени, морали смо строго да се скривамо, да не би осули паљбу по нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двадесет, тридесет минута, то су нека, отприлике, три километра, је ли тако?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не би било толико, да је конфигурација терена била равна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда и мање?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Пуно, пуно мање, али због вегетације, због конфигурације терена, због опреза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви познавали тај терен у то време?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Прилично добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали где треба да сиђете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па сићи доле, подразумевало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Подразумевало се да сиђем на тачку до које је долазило возило. То је била крајња тачка до које возило је уопште могло доћи, да не би било изложено директно или индиректно ватри, непријатељске стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и тих претходних дана када сте силазили, исто силазили до те исте тачке?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, на ту исту тачку, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте ишли до команде?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: До команде сам ишао пешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, и сада сте ишли пешке, и до ове тачке?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, да. Нисам чекао возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте сазнали, где требате сићи, да ли Вам је неко рекао, то Вас питам? Да ли Вам је рекао, сићи до команде, или сићи до задње тачке, како сте проценили где треба да сиђете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, нисам у команду, нисам позиван ни једном, да кажем, сада стриктно дођи у команду, него сићи доле, се подразумевало да се дође на ту тачку до које је долазило следовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тиме само, сићи доле да узмеш пакете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Доле се подразумевало где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се подразумева, а где је то?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је, постоји једна скица коју сам ја мом адвокату направио, а колико ми је познато, захтевано је да се подручје то, да се карта набави и надам се да ће бити у неком размеру у коме ћемо моћи да препознамо и конфигурација терена да ће бити препознатљива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ја се надам.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, рецимо, та тачка је била неких тристо метара испод крајњег левог крила положаја, односно положаја који је држала чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је та тачка удаљена од команде'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, када причамо о удаљености линије и команде, значи, то је четири-пет километара, значи од те тачке има неких четири километара, затим, то је асфалтирани пут до крајњег левог крила је водио неки земљани пут, до крајњег десног крила које је било удаљено, ја не знам тачно колико, али прилично пуно ближе је било лево крило него крајње десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто Вас то питам, када неко каже сиђите доле, а то је један сада, да кажем, од команде па до тог крајњег, Ви сами кажете, једно четири-пет километара, то је доста један широк простор. Како сте знали баш где се налази камион када сте ишли, како сте знали баш то место где су људи?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је одредиште које, крајња тачка до које возило је долазило. Значи, ако било шта доноси, ако било шта има, возило ће доћи само дотле, возачи нису тако добро познавали терен и било је најбезбедније да дођу само дотле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било опасно да дођу до крајње тачке?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, условно речено није било опасно, пошто је на том путу ко је прелазео, био је случај да је један камион Војске Републике Српске био погођен противоклопном ракетом, пошто је противничка страна држала доминантније висове изнад нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је проценио да је најбезбедније да се иде до, зашто баш до те крајње тачке, што не на сред пута или после километар, два, како се дошло до процене да ту треба да се налазите за било коју и претходна нека виђања или примопредаја?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Када сам ишао на извиђање са тим војницима Војске Републике Српске, њихово возило нас је довезло тачно до те тачке и у саветовању са њима, а и моја процена после тога је показала да је добро одређено место, да није безбедно ићи даље, тако да је то тачка остала, значи, на предлог војске која ми је предала положај и ја сам проценио да је то сасвим коректно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је што се тиче Вас. А како су знали, значи, возач камиона и ти људи да дођу до те тачке?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, ја сам морао, то послеподне сам ишао на извиђање и када сам водио прву, како да назовем, прву туру војске на преузимање, запамтио сам где је то место и довео сам, рекао сам камиону да стане ту и образложио зашто то чиним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте о томе обавестили команданта'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Причали смо на ту тему, али нисмо улазили нешто у детаље, пошто је он веровао у моју процену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он знао где се налази та тачка где се врши та примопредаја?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, командант тај део терена не познаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је могао да зна где је та тачка где Ви можете комуницирати са њима'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Возачи су долазили до те тачке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је возачима давао наредбе да иду негде или ту до те тачке или било где'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико ја знам, возачи су били стационарани у непосредној близини команде и да су примали наредбе од команданта лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су, значи, да ли Ви мислите да су и том приликом морали добити од неког наредбу где да иду, где да крене камион, како је кренуо, одакле, где иде'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, пошто нису могли да користе возило у приватне сврхе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је могао дати такву врсту наредбе'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ко је издао наређење? Могао је да изда командант и, евентуално, командир чете, ако постоји потреба за возилом да се нешто пребаци, они су се повиновали томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је обично издавао наредбе'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Није постојала, да Вам разјасним, није постојао класичан ауто-вод, ауто-јединица и човек који је био надређен искључиво возачима, него су возачи били припојени формацији у глобалу и примали су наређења директно од команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Него само ми није јасно, па можда ћете ми Ви покушати да објасните, кажете, командант није знао где је та тачка, а наређује да се, рецимо, иде у некој другој прилици, уопштено, не том приликом, да се иде до те тачке. Па, како то, некако, он даје наредбу, а не зна где је то?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Возачи познају терен, возачима је тај терен, бар та путања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како онда каже, идите, где, како је могао да определи где да иду, ако не зна где је то'

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па, подразумева се то, ако шаље било шта на линију, возачи су већ имали праксу и знали су докле могу да дођу возилом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, управо то хоћу да ми објасните.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако упуте на линију, они су, дакле, знали докле могу да дођу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, ово није линија?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово где сте ви сишли то није линија?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је најближе место које до које је возило могло да дође да буде најближе линији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте Ви сишли том приликом, да ли знате кад је то било, који дан?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате који је месец био?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је негде половина јула месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате који временски период?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Доба дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу да оценим, негде пола дана или можда нешто пре подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви добили наредбу од команданта да сиђе доле има пакет за тебе, када је то било?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу, време ми не значи ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислила сам да ли је било јутро или увече сте примили за сутрадан или ујутру рано, или у току дана?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Нешто преподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од момента кад сте Ви примили ту наредбу, колико је протекло времена док нисте кренули, јел сте истог момента кренули?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Истог момента сам кренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у ком периоду сте сишли? Колико вам је требало?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Отприлике, око 20 до 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20 минута? Добро. Кад ви сиђете доле шта затичете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Затичем, прилазим Петрашевић Пери који ми иде у сусрет, видим неку групацију људи, видим људе који леже поред пута. Било ми је чудно да Петрашевић, пошто на тај потез ја га нисам виђао и оно што сам ја очекивао није била пракса да Петрашевић доноси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да Петрашевић?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да Петрашевић ради на доношењу следовања, то није било у опису његовог посла. На моје питање одакле ти, откад ти радиш на следовању, рече ми да је ту по другом задатку. Ја га питам па јел сте ми донели, рече ми, не могу тачно да цитирам али ћу вам рећи у контексту да не зна да ли је неко гурнуо у камион да треба да се провери и ја сам био прилично револтиран ту пошто сам имао прилично напету ситуацију на линији. У то време су напади били изузетно интензивирани и установио сам да сам бадава силазио. Послао сам људе да виде, пошто Петрашевић није знао да ли је нешто донешено или не, да провере и ако је ту, евентуално да донесу. Истог момента сам се вратио на линију, само комуникација са Петрашевићем врло кратко је трајала, не верујем да је трајала минут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да затичете групацију људи. Шта то подразумева?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Зумиран сам на Петрашевића који ми иде у сусрет. Од саме групе људи сам удаљен неких 40-50 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли препознајете ту групу људи?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не бих могао рећи уопште ко је био у групи људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште препознајете коме припадају, да ли су то ваша јединица, из ваше јединице, неке друге, да ли уопште по нечему препознајете ко су људи ти?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Нисам улазио у то али претпостављам да су то, чим је Петрашевић с њима да су људи из наше формације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем Петрашевића, да ли сте неког познатог из ваше јединице тамо видели?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не. Када бих рекао било шта слагао бих вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се он удаљио Петрашевић од те групе да би вама пришао?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па рекао сам да сам од саме групе био неких 40-50 метара, значи колико ми је он пришао у сусрет на месту где смо се састало ту смо и отпочели разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви у том моменту били са овим људима који су с вама пошли, рекли сте двоје или троје људи или сте се Ви издвојили од њих?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Они су ишли иза мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су они били далеко?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па на формацијском растојању, шта значи формацијско растојање, да евентуално паљба. Не знам колико вам је познато, али кретање по несигурном терену мора да постоји одређени размак између људи, евентуално паљба ако неко буде погођен да не буде погођено више људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики је то размак?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Зависи од конфигурације терена, вегетације. У овом случају, пошто смо тад већ сишли на асфалтну комуникацију неких 15 до 20 метара један иза другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У моменту када Ви и Петрашевић прилазите један другом, где се они налазе?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Они су иза мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На истој тој удаљености?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: На истој тој удаљености.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте се зауставили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, то је већ безбедни терен, они већ мени прилазе ближе леђима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они у току вашег разговора успели да стигну до вас?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они чули ваш разговор?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу да оценим, али сам, не знам тачно ко ми је од њих рекао, да продужим напред и да ако има нешто за нас да покупим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте тих пар реченица променили, значи са Петрашевићем и кад Вам је он рекао да је он ту неким другим задатком, јесте ли га нешто питали у вези тог задатка?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, питао сам, погледом преко његовог левог рамена сам видео људе који леже, поставио сам питање шта је ово. Он је рекао неки заробљеници. То је био крај комуникације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то било нормално да видите такве заробљенике који леже, а сви остали који стоје? Јел то нормална ситуација?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Као што сам и образложио у свом другом исказу пред истражним судијом да сам тип човека који не поставља сувишна питања, да сам са 14 година обукао униформу и прилично се придржавам војне организације и дисциплине и свака иоле озбиљна формација, свака организација било ког типа даје задатке парцијално и свако треба да зна само свој део задатка, поготово у ратним условима. Било какво ширење, ја верујем да ни код вас у организацији, да судије нису упознате са сваким случајем. Из простог разлога у ратним случајевима сваки стратег војни пре уласка у борбу праве се процене, прави се статистика колико је подношљиво да буду губици. Било би глупо да губитком једног човека буде угрожена комплетна операција или задатак. Значи, човек који евентуално падне у заробљеништво може да открије само свој део задатка и не угрожава даљи ток операције. Ако је подвгнут било ком облику тортуре физичке или психичке не може, значи свако од нас има тачку лома и не може да каже оно што не зна. У војној организацији и по питању рата сваки војник зна шта значи у жаргону војном «жив језик». Благовремена информација може да сачува изузетно пуно живота.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ипак рекли да сте питали Петрашевића ко су ови људи?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зар то није ван Вашег задатка и интересовања у смислу овога стриктно одређеног бављења само својим задатком?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је била ситуација с којом нисам имао прилике да се сретнем. Врло кратко, врло штуро, шта је ово, он познавајући материју, одговара исто тако – неки заробљеници и ја се у даљу комуникацију упуштао нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обзиром да кажете да, значи, озбиљан војник може да пита и да има сазнања само из дела свог задатка. Ово у сваком случају питање, по реалној процени, би превазилазило ваш задатак, па објасните нам како је то дошло?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Како је дошло до тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, логично је питање?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ништа, као што сам већ напоменуо то је за мене била нова ситуација, било би необично, врло кратко, а он је знао колико може да ми каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али то што је рекао то је наша ствар, јел тако, ако већ кажете да сте прекорачили у том смислу, па да сте питали ко су ови људи, онда је логично што Вас ја питам да не питате даље шта је с њима, одакле, шта се дешава?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ваше питање је апсолутно на месту. Значи, само моје питање шта је ово. Кратак одговор. Крај дискусије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он Вам одговара?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да су заробљеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви даље не питате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта радите Ви даље?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: С обзиром да сам имао преча посла, да сам у том периоду имао до четири пута дневно нападе на моју зону одговорности, врло брзо се враћам на линију да будем присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто, пре него што се вратите на линију, ипак ту проводите пар минута, колико ја схватам бар 10-ак?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте били ту поред камиона на том делу, колико времена?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: По завршетку комуникације која је трајала непун минут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах се враћате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Одмах се враћам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није много логично, знате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Из ког разлога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазите, 20, 30 минута идете пешке, долазите до камиона и до Петрашевића, питате га и истог момента се враћате? Разумете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Значи, задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се па ћете Ви само немојте ме прекидати кад ја постављам, ја Вас не прекидам. Значи, Ви одлазите са циљем. Не би ишли толики пут да нисте имали циљ. Ви лично долазите, очекујете неки пакет јел тако?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте и рекли. Једноставно он каже овде нема ништа за Вас у смислу неки други посао и Ви једноставно се окрећете и идете? Разумете да то није логично? Мислим, долазите, неко ко долази под таквим условима који оставља своју војску на терену, ко долази и очекује да нешто уради. Не би тако из чита мира се окренуо и поново вратио? Било какву реакцију да сте тражили да видите где је то, можда негде није стављено а да Ви не знате, да сте се распитали код још неког? Разумете? Ви ипак ризикујете и Ваш живот и војника да би дошли то важно нешто узели и да вам то нешто треба, тај пакет, а ништа не радите, дођете нема, нема и окренете се, па нам мало то објасните?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ваше питање је апсолутно на месту. С обзиром да сам радио везом контактирао лично са командантом «сиђи доле по пакет, долазим на лице места» и не затичем то због чега сам дошао, а већ само моје одсуство са линије већ представља проблем. Петрашевић нема шта да ми каже битно за мене. Значи, ни сам не зна да ли је, видим да није упознат са уопште разлогом мог доласка, не зна да ми каже да ли је то стављено у камион. Не могу тачно да вам кажем, видим да се тамо у транскриптима поставља питање да ли је камион у то време био тамо или не. Уопште не би постојао разлог да је камион ту, да моји људи остају, значи они су продужили даље да виде да ли је то следовање гурнуто у камион, или евентуално избачено из камиона. Они су у стању да заврше тај део посла због којег смо дошли. За мене нема никаква информација. Ја се окрећем и одлазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер видите, ту су две ствари. Једна је да Ви остављате своје војнике саме, а друга је да не урадите посао због којег сте дошли? Значи, да кажемо две ствари су се повезале негативне за Вас у том моменту. Ем остављате војску без заштите на таквом терену, за који кажете да је ризичан, ем долазите и не узимате оно због чега сте дошли и једноставно се окрећете. Да ли нешто предузимате и зовете ли Медића па кажете шта је ово, где је то, зашто сам ја долазио?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Радио везу ја у том моменту немам, пошто радио везу остављам, не знам тачно коме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас питала да ли је она била у Вашем притежању кад сам Вас питала радио веза? Да ли је била код Вас? Ви сте рекли да је лично код Вас иначе, али је тог дана нисте понели?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, ја у моменту кад силазим доле, кад добијам позив, верујем да ћете се сложити са мном, да је много битније да човек на линији има радио везу да може у случају било каквог напада, било чега да може да да информацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ово да кажемо Ви сте објаснили како сте објаснили да Вам ја не постављам више поново исто питање, јер би се вртели у круг, значи, око тога да сте дошли нема ништа и враћате се без икакве провере, без консултација, без даљег трагања и слично, али добро. Зашто Ви кажете Вашим људима да остају ту?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Из простог разлога што треба неко да донесе то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта то кад нема тога, шта да донесе?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У том моменту ми не знамо да ли је то то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви сте рекли да Вам је Петрашевић рекао да нема?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Он је рекао да не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не зна? Али Ви кажете да сте онда потражили, јел?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, речено је да продуже. Каже не зна да ли је неко ставио у камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако је неко ставио у камион, значи, логично је ако се дође на ту тачку, ако је то намењено за мене да то неко извади из камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јесте логично, управо то и причамо. Јел ту камион?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Као што сам рекао да не могу тачно да вам кажем. Не сећам се да ли је камион ту, али нема логике да ја остављам људе, значи, да када вероватно камион није ту, они ако су отишли на то лице места морају да погледају да ли је то неко избацио. Групација људи иза Петрашевића 40, 50 метара ми нисмо у контакту с њима. Ту информацију нема ко да ми да. Петрашевић је не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте мало. По мени више нема логике да Ви не проверите да ли је то ту, него да се одмах вратите? Разумете? Ако они кажу да не знају отприлике, да треба да се провери да ли је то ту, како Ви не проверавате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Управо то чиним слањем људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да они провере уместо Вас?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја се враћам на линију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Апослутно сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте рекли да обично идете са неколико људи ради тог гранатирања, па иза вас 15 метара растојање?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, нисте ме разумели. Само код силазак на ту тачку кад треба нешто да се носи, могу да вам потврде људи да ти моји силасци до команде да сам ишао апсолутно сам због конфигурације терена, због вегетације, због лоших услова, значи нико не може да ми помогне. У случају да налете на било кога било је лакше да ја сам будем рањен или да страдам него да вучем било кога са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то сте и раније, јел сте и раније када сте ишли, рецимо по пакете или по набавке или у сличним ситуацијама, кад сте силазили ишли још са неким?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Мислим да смо ту ствар већ разјаснили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Причали смо на ту тему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо, али Вас поново питам зато што ово што сад кажете и пре тога није баш сагласно, па покушавамо да дођемо до овога?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја сам вама рекао да је икс ситуација било у којима нисам силазио доле, јер није било потребе. Ја сам слао људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али када сте силазили, да ли сте силазили сами или у пратњи?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Искључива намена тих људи који су ишли са мном је да помогну физички да се то донесе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисам мислила овом приликом сад, него раније кад сте силазили, рекли сте да сте силазили још пар пута. Јел сте силазили сами иначе или са неким у пратњи?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Само ако је било потребе да се носи неки сандук или било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте процењивали од случаја до случаја?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Није било ствар процене, него је то јављено да ли има нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, процењивали сте да ли треба да носе то, у том смислу као што сте сад проценили да треба?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако ми неко шаље пакет, значи има нешто да се носи. Ја се нисам либио ни као официр да натоварим сандук на леђа и да носим, али у неким ситуацијама није било потребе да ја силазим и да обавим физички посао кад може неко други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада се Ви окрећете и врћате се?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: И враћам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ти људи који су дошли с Вама, кажете не знате да ли двојица или тројица остају ту?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви се окрећете да видите шта се дешава, шта раде ти људи, јел има негде нешто што се дешава?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не. Крај комуникације, послао сам људе да провере, значи ако се то налази они ће донети горе, ја се враћам. Истог тренутка враћам се на линију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли после тога успостављате, било кад се враћате, значи на линију успостављате било какав контакт са командантом или са људима који су доле остали или било шта слично?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Тада не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када први пут после вашег повратка?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, рећи ћу вам шта је у питању. По повратку онда сам отишао на други потез линије и када се враћам затичем исте те људе које сам оставио. Када су се попели горе ја их питам јел сте донели, каже није било ништа за нас. Након тога је било на мени да проверим шта се десило с тим следовањем. Не могу вам тачно рећи којим следом је ишла та провера, али ако се не варам радио везом сам контактирао с неким или како, не могу тачно да вам кажем, углавном, ништа горе донешено није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли питали што сте ме позивали, а ништа се није десило? Јел сте неког питали, јел сте звали команданта па питали? Моји људи су се вртили ништа нису донели, а ви сте рекли да сиђемо да донесу, јесте ли утврдили шта је било, где је та несагласност?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Значи, ту нема простора неким жучним расправама, једноставно кратка информација службена да ли сте урадили то што вам је речено да урадите. Не нисмо за нас није било ништа. На мени је било да проверим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли проверили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Вероватно, не могу тачно да вам кажем да ли сам у неком следећем одласку проверио или сам радио везом, не могу тачно да вам кажем. Углавном тад ништа донешено није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Вам је неко од Ваших тих војника који су се после вратили испричао нешто шта је доле било док су они боравили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, никаква комуникација на ту тему после тога није била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су се они задржали?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу тачно да оценим. По мом повратку са другог краја линије они су већ били на положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било док сте Ви ишли на други крај линије па се вратили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу тачно временски да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оријентационо?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па не знам у неких рецимо 45 минута, сат времена сам ја дошао поново на тај потез где су били њихови положаји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког од тих људи који су са вама се спустили и остали доле, пошто су то ваши војници?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу тачно да вам кажем, мени су предочаване фотографије на давању исказа код истражног судије и ти људи које сам ја именовано нема ко други да буде него ти људи који су сишли са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате који су то људи били да нам сад кажете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је, како само те људе познајем по надимцима Ђоле Шиптар, Бобо и Миша Турчин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су с вама сишли?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И остали?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И вратили се после сами, сви заједно како су отишли тако су се и вратили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Верујте да то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, видели сте, Ви кажете сву тројицу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Сву тројицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сва тројица су била ту поново?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Су сушла доле са мном, по мом повратку на линију и кад сам се вратио њих сам питао, сва тројица су била присутна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа вам они нису испричали шта су радили сат времена?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: По чему Ви знате да су били сат времена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад сте Ви то рекли, да је вама требало сат времена да се вратите, кад сте се вратили да су и они ту?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Они су већ били присутни на положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зато кажем, нисте их питали шта су радили то време, било које, пола сата, 40 минута?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па кажите ми, одакле Ви знате да су они били сат времена доле?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја сам Вас питала када су се вратили, а Ви сте рекли?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја то не могу да знам, на који начин да ја то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас нећемо, шта се дешава, имате ли неких проблема? Рекли сте да Ви сте обишли тај део друге линије, јел тако и кад сте се вратили да су они били ту? Значи, морали су доћи пре Вас? Јел тако?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у том периоду, значи, у који ви нисте, значи они су били у неком периоду одсутни, јел сте их Ви оставили доле, да ли сте их питали шта су радили, јел су обавили неки задатак, јел су извршили што су отишли с Вама?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: О томе причамо. Ја сам рекао да сам питао јел сте донели, они ми рекоше да ништа није било за нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа после тога?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: И крај приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа се више није дешавало, нити спомињало у току то?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ништа, наставило се са редовним дужностима које смо обављали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте наставили ваше?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се после тих дана, после тог дана, следећих неколико дана нешто дешавало, да ли се причало нешто, да ли сте Ви чули нешто у вези било каквих догађаја?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Активности су ишле својим током редовно. За саму егзекуцију сам чуо при крају терена или чак по самом повратку у Ђелетовце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали да постоји неко ту у јединици ко снима, ко има камеру уопште?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Косановић Душко је носио камеру и на терен Велике Кладуше и тад је мотао се с том камером, саме припреме за полазак. Путовање је пратио и неке дневне активности војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је снимао и ове ситуације, овај терен на Трнову?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел неко други можда поред њега такође вршио снимање?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: По његовом, не знам тачно да вам кажем, али у једном одређеном моменту напустио је терен Трнова, не знам из ког разлога. Та камера је остала у кампу и мислим да нико није био стриктно одређен да се служи том камером, него је чак војска носила ту камеру и снимала неке активности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате лица која можда, сем њега, снимало? Да ли сте чули од неког или видели да снимају?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: За Стојковић Слободана, надимак «Бугарин».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он носио камеру?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате како је дошло до тога да се снима све то, не само, мислим било који догађај где год сте ишли, да ли је неко наредио да се снима или су они својевољно снимали?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Верујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су могли својевољно да снимају? Шта мислите Ви?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу да судим о томе. Углавном та камера је била присутна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте рекли да не можете да се сетите да ли је било камиона, јел тако?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли можете да се сетите колико је било људи кад сте видели ту групацију, да ли знате колика је та групација било, од колико људи састављена, оријентационо?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете оријентационо, да ли је било два, три човека или је било десет, петнаест?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Десетак људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то отприлике?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да никог од њих не препознајете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми кад сте то чули у вези да постоји неки снимак и нека егзекуција, шта сте чули?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу тачно да вам кажем с ким сам био у разговору или сам као треће лице начуо неку причу, значи, да постоји егзекуција и да постоји снимак исте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто чули ко је то радио, над ким је извршено, шта се дешавало?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, у комуникацији на ту тему нисам улазио, једноставно с таквим поступком се нисам слагао, из једног простог разлога нисам хтео да уопште да разговарам о томе, тако да никакву ближу информацију добио нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли икада видели ту касету?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: На приказивању процес телевизија суђење Слободану Милошевићу у преподневним терминима и након тога читав дан у информативним блоковима се тај снимак вртео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кад сте видели то, да ли сте видели јел су то ваши војници који су ту присутни на том снимку?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, препознао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим из ваше јединице?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли неког препознали од познатих људи?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да и то сам у давању исказа рекао кога препознајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кога сте препознали?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Петрашевића сам препознао, Момића, Медић Александра, Давидовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још некога?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу сад тачно да вам кажем, али како су ми предочаване фотографије кога сам препознао ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми кад сте Ви повређени?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: 25. август 1995. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то било?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У ширем реону села Ђелетовци, значи у зони одговорности нафтних постројења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми шта сте после тога, кад сте повређени ишли сте у болницу, тамо сте провели неко време, јел тако?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Пребачен сам прво за, то се десило у 6,10 по подне, пребачен сам на хируршко одељење у Вуковар, следеће јутро у преподневним часовима сам хеликоптером кренуо за Београд, било је неко невреме, имали смо присилно слетење у Инђији и неким аутомобилом санитет, пребачен сам на ВМА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми кад сте пензионисани, пошто видим из података да сте пензионер?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Статус ратног војног инвалида, ја не знам тачно када сам решио, али мислим неке 2, а можда чак и 3 године после рањавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После рањавања?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: После рањавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ко вам исплаћује инвалиднину?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Имам статус ратног војног инвалида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажем од кога добијате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је републички буџет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вам стоји, да кажем на вашем одсечку, од кога добијате то?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Верујте да то може да се провери врло једноставно, али знам да је било чак неке реформе у исплаћивању свега тога и да је то са савезног прешло на републички буџет као ратни војни инвалид вероватно неке везе са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то Вас питам управо у вези тог статуса Вашег, кад сте добили тај статус ратног војног инвалида? Због тога Вас питам ко Вам исплаћује?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Може да се провери постоје решења када сам ишао на лекарске комисије првостепену, другостепену. На првој комисији сам био у Заводу за протетику у Руду. Након тога, када сам остваривао статус ратног војног инвалида, сам у Новом Саду био у градској кући на једној комисији и после тога, не могу тачно да вам кажем где сам на другостепену комисију ишао, и онда сам добио решење као ратни војни инвалид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то би Ваш бранилац могао да нам достави та Ваша решења да би имали увид у то. Ја сам Вас отприлике питала овако што кажу глобално све што је у оквиру ових активности ваших и сазнања. Да ли има нешто што би желели да кажете што Вас нисам питала, да нешто објасните о чему смо причали, али да сматрате да треба мало детаљније да објасните или било шта друго што желите да кажете пре него што кренемо са питањима?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу да се сетим ничега одређеног. Мислим да смо у глобалу дотакли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас само још нешто питати. Реците ми Ваше личне, да кажем, неку процену или шта би могли Ви лично да кажете овде о опт. Медић Слободану? Какав је био човек, какав је био као војник, неке његове карактеристике, шта би могли да кажете о њему, пошто схватам да сте га добро познавали?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Под сарадњом са Слободаном Медићем, сматрам, односно сводим само те активности везано за војску. Приватно се нисмо нешто претерано дружили. Што се тиче тог војног дела, изузетно ауторитативан, колико је мени познато, коректан према војсци. Био ми је много битан за процену ситуације у позадини јер на самом терену ја знам шта се дешава и знам од кога се браним, с обзиром да дођете на терен и локалне јединице вас обично гурају на нека опаснија места. Изузетно много је водио рачуна о људству да се не ризикује више него што је потребно. Врло коректан према.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, колико познајете остале оптужене, значи Петрашевић Перу и Медић Александра, Медић Бранислава? Колико њих познајете, колико сте имали с њима контакте за време рата, или евентуално после, пре?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Петрашевића знам из Српске добровољачке гарде. Били смо у истом воду и њега рецимо најбоље познајем од свих оптужених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би нам могли рећи за њега?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Изузетно озбиљан, одговоран момак, поштен. Не знам шта би друго могао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га знате из тог периода кад је био у обезбеђењу прво-оптуженог? Како је извршавао те своје задатке у том смислу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Врло одговорно и без поговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми колико знате Медић Александра?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па кроз боравак у јединици, колико смо успели да остваримо те неке блиске контакте. Нисмо се нешто дружили претерано. Ништа конкретно не могу да кажем. Ја га знам као доброг момка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неки Ваш утисак?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Коректан и добар момак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Медић Бранислава, јел знате шта је он радио у јединици?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Механичарске и возачке послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте њега познавали?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па најлошије од свих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли уопште били у неким контактима с њим?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па не нешто претерано, онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не би имали нешто посебно да нам кажете за њега?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па ја га знам као изузетног мајстора, да масу проблема које нису могли да реше други, техничке природе да је он то решавао у даху, као породичног човека, шаљивцију, значи немам ружне речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам. Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колегиница Вас је детаљно, односно председник већа Вас је детаљно питала на све околности. Ја бих само неколико ствари да разјаснимо. Схватам да сте Ви у чину капетана у то време? Јел сам добро разумео?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, по систематизацији радних места, али имам решење као поручник, пешадијски поручник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, али у сваком случају битно, рекао бих, да се добро разумете у војну и топографију, па бисте могли на одговарајућим картама потпуно прецизно лоцирати и ваше линије и ову крајњу тачку, команду?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја, зато сам и напоменуо да ће бити у добром размеру, значи да неће бити сувише велики размер, да ћемо моћи тачно да одредимо где се ко налазио, шта се где дешавало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остало нам је мало нејасно, пробајте нам то само онако у назнакама рећи – база, дакле то су викендице где се налази команда и командант и тако даље, ваше линије, дакле, прве линије, борбене линије положајне на којима се налазите 20-ак дана и место Трново. Где су те три тачке једна у односу на другу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако је та скица присутна, ја сам и мом браниоцу и цртао како ту шта изгледа, да ли вама то нешто значи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, да ли се, да би се дошло на ваше борбене линије пролази кроз Трново?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не. Од кампа на линију, на тај део одговорности који смо ми држали не улази се директно у Трново, пошто смо ми били мало дислоцирани ван Трнова. То викенд насеље, условно речено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да се из базе дође до првих линија, до ове крајње тачке, схватио сам може се ићи камионом, да ли се прође кроз само Трново?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, ми смо на периферији Трнова.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јуче нам је опт. Медић рекао да се прође кроз Трново?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, по силаску с Јахорине ми пролазимо кроз Трново, идемо на други крај и то је, условно речено, периферија Трнова, ма шта то значило за село у Босни, викенд насеље уз један поток. Када смо одлазили на ту линију крећемо путем ка Трнову и у једном моменту води асфалтна комуникација у леву страну и ту одлазимо на линију, али уз само насеље више не улазимо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Разумем. Колико се, рецимо, тај пут раздваја пре самог насеља? Не знате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу тачно да вам лоцирам, али ја верујем на карти да ћу успети да разазнам и да ћу да покажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Која јединица војске Републике Српске се налази тамо или боље рећи, пошто имате ова познавања ове врсте, у склопу које веће војне формације, јединице војске Републике Српске је ова ваша јединица?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико је мени познато били смо директно подређени са сарајевско-романијским корпусом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где је њихово командно место? Јел то знате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У центру Трнова је постојала нека зграда у којој је званично била команда у коју ја нисам имао прилике да одлазим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не знате ко су људи из команде, команданти или начелник штаба или било шта слично?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, верујте ми да не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Долазите, схватио сам да је то неко узвишење на коме се ви налазите, да је то можда неких 300 до 400 метара од ове долине где је пут и где је крајња тачка?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Само ратовање у тим условима географским битно се разликује од ратовања у равничарским пределима. Значи, овде су доминантне квоте много битне, значи ако падне једна и друга квота, аутоматски морамо да се повлачимо са треће, пошто се зна ко је доминантнији и ко из ког правца може да дејствује.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте чули какво пуцање из правца ове крајње тачке када се приближавате одозго према њој? Да ли сте чули какво пуцање из тог правца?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Верујте, ту се говори о 16. или 17. јулу, ако се не варам да се тај догађај десио. Пуцања је било константно, чак Сребреница је пала 11. или 12. јула. Нисам знао о чему се ради на терену, али су провокације.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, то разумем. Баш ту из правца те тачке где долази возило за снабдевање док се приближавате томе, да ли сте чули какво пуцање?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У тим условима не може да се оцени, пошто се парцијално нападало на неке делове линије, не може да се оцени поготово што су коришћени тзв. праскавци. Муниција која симулира пуцање још једног оружја, значи, код испалења и код пада он у истом ритму пуца. Изгледа врло док се човек не навикне врло буну одакле се пуца.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А да ли чујете пуцање када одлазите са те тачке? Ви сте рекли да ви одлазите?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Док сам ту у близини, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Никакво пуцање нисте чули из тог правца који сте оставили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте видели да тамо неко снима камером?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте видели да Вас лично неко снима?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: И поред детаљног испитивања, ја морам да се вратим поново на неке одређене ствари. Када сте били саслушани у претходном поступку код истражног судије, Ви сте објаснили да је пакет, да се у ствари подразумева следовање хлеба, муниције, па сте изјавили, значи, дотур муниције, хране, замена батерије, углавном се дешавала тако што сам ја слао војску по то кад добијем да се сиђе доле, па следеће: «Евентуално сам повремено ја силазио, пошто радио везом се нису могле прогурати неке информације ако има нешто озбиљније», па ме сад интересује шта би то било онда озбиљније ако Ви силазите доле, како кажете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Евентуално нека информација која треба да дође из команде, а која не може да прође радио везом, тако да, значи ја везом не могу да «провучем» више од реченицу две.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Разумем, али Ви кажете да сте ишли по пакет, а сад кажете ако је нешто озбиљније? Значи, само ми мало то разјасните? Углавном шаљете војску по пакет?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Јесте, али конкретна ситуација где изискује мало више разговора је, пошто смо одлагани неких 10-ак дана када ћемо бити смењени и да хоћемо не можемо да причамо. Постојале су шифре, али у неком обиму разговора не можемо да гурнемо те шифре и захтевало је или курирску везу или директан контакт.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли Вас добро разумем, поред пакета још је требала нека информација дотурена?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја сам тако разуме. Значи, ако има потребе. Мени је речено лично да сиђем.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Ви кажете да у то време када сте Ви сишли доле, како кажете, да су били интензивирани напади на положаје. Ви сте командир извиђачког одреда, јел тако?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Па како онда у том, како објашњавате то да Ви као командир напуштате положај да бисте отишли по пакет?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја на лицу места имам још два командира одељења који ће бити одговорни, значи људи у које ја имам поверење и усудим се да им оставим за тај период да ја нисам присутан усудим се да буду на лицу места и да одговарају за свој део војника.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Значи, Ви сте проценили да је било важније да одете по пакет? Значи, то је било важније, ваша процена је била, него да будете на положају где су интензивирани напади?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Није била ствар процене, него је мени директно речено сиђи доле. Нема дискусије.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако хоћете пре него што кренемо са питањима да направимо једну паузу 20-ак минута.

Главни претрес се прекида ради паузе за одмор у трајању од 20 минута.

А ми ћемо у међувремену да активирамо ову нашу документ камеру па да погледамо ту скицу да можете Ви да нам покажете.

Настављено у 13 часова после паузе за одмор.

Надам се да смо сви успели мало да се одморимо за време ове паузе. Што се тиче питања чланова већа, да ли има евентуално питања? Нема више? Изволите тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА СТАНКОВИЋ БОГДАН: Тужилаштво нема питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Окривљени је рекао да је имао решење о привременом раду од 3 месеца од Министарства одбране Републике Српске Крајине. Колико му је то плаћено, тај рад?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Није тачно. Нисте изнели тачан податак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте полако, молим вас. Прво питање, ја ћу вам пренети питање, таква је процедура у судници. Шта кажете колико?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Ја сам забележио овде да је имао неко решење о привременом раду на три месеца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте на 3 месеца, па је после продужавано у више наврата

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Од Министарства одбране, па мене интересује колико је примао месечно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја схватила од Министарства одбране, него Нафтне индустрије?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Добро, ја сам онда погрешно записао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви питате колика му је плата била? Једноставно, у Нафтној индустрији колика Вам је била та плата за време Вашег рада?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу тачно сад да Вам кажем, али за тадашње услове пристојна. Не могу тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли оријентационо да нам опеределите?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Тад су у сразмеру на марку на могу вам тачно рећи. Мислим око 250 до 300 марака да је било тако.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А кад су били дислоцирани на Трново, јел су онда имали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваша плата зависила од тога да ли сте ту у Ђелатовцима или сте евентуално на терену?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам увек била, било да сте отишли на терен, било да се ту боравили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Увек иста.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Каже да је смењен са места, да је смењен са места команданта вода извиђача, да је смењен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командира?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Командира вода, па ме интересује зашто је смењен и ко га је сменио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он је то објашњавао, он је то покушао да објасни после ове акције када су му покупљени војници, јел тако који су отишли на борбене

редове, а Ви сте остали са тим мањим бројем и морали сте да обезбеђујете у знатно ослабљеном саставу, па ћу Вас ја само питати шта је био разлог томе?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Рећи ћу вам ја. Причате о два различита периода. Период о коме Ви причате то је новембар 1994. године одлазак у Цазинску Крајину, а ово о чему господин прича се одвија по повратку са терена Велике Кладуше. Значи, крајем априла месеца. Ја сам, у ствари у разговору са командантом рекао ми је да размислим о позицији заменика команданта, на шта сам ја одговорио да немам амбиција на тако велику одговорност. Његов коментар је био као проблем да радиш са 30 људи, па баш зато што ми није проблем и више преферирам да радим са мањом формацијом, јер могу да будем константно присутан и да имам шири поглед на то. По повратку, значи, на том терену вршим дужност командира извиђачког вода. По повратку он поставља за командира извиђачког вода Црногорца, ја остајем фактички нераспоређен, али по одређеним задацима вршим неку, условно речено дужност помоћника команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел би то значило да сте у суштини аванзовали чим сте заменик или помоћник команданта?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја бих то више извео као закључак који се провукао кроз војску зато што су одређени моји задаци од наређења односили се на одређену ситуацију и на склоп већи од мог вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ми само ово хоћемо да Вас питамо. То што сте прешли од командира извиђачког вода на функцију заменика команданта, да ли то значи да сте напредовали? Да ли је то, да кажем, неки виши положај, виша функција у војсци?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Условно речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то смо Вас питали.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Интересује ме од кад је он напустио Српску добровољачку гарду и приступио овој јединици у којој је командант Медић, да ли се звала одред «Боца» или «Шкорпиони», интересује ме да ли имају икакве везе са МУП-ом Србије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да ли је ваша јединица «Шкорпиони» у периоду кад сте Ви приступили имала контакта и да ли знате да ли сте припадали МУП-у Србије?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја такву информацију немам. Знам да је јединица имала двојак статус. Водила се као обезбеђење Нафтне индустрије Крајине, значи, нафтних поља и да је имала своју војну пошту 9181/19 што је спадало под 11. корпус, односно вуковарски корпус.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Од кога су добијали униформе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате од кога сте добијали униформу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико је мени познато да су униформе стизале на нашу иницијативу, а плаћала је Нафтна индустрија Крајине.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А одакле су стизале?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања одакле је стизала?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Немам сазнања.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Када је он кратко разговарао са Петрашевићем ту где је разговарао и питао га шта је ово, а он је рекао..., тај разговор кад је, где је био за то време командант Медић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате сазнања где је командант Медић био за време, значи, ово кад се ви спуштате до?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: За време контакта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, да објаснимо, значи у том моменту?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Немам ту информацију, нисмо се чули радио везом, радио веза је постојала у кампу и постојала је у возилу.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Он је рекао да је дошао да преузме неке пакете. А иначе, одакле њима стижу пакети ти, како он каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иначе, кад вас тако, значи, имате информацију да су стигли ти пакети, одакле су стизали, да ли знате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Као што сам напомену у кампу у близини саме команде на импровизовани приручни магацин где су лагероване намирнице, храна, конзерве, муниција и остала опрема.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Сад ме интересује да ли он зна одакле у тај камп долази или су потерали са собом или било потребе да долазе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви те ствари о којима сад причате у смислу набавке хране, оружја и то, понели са собом још из Ђелетоваца или вам је то у међувремену стизало?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: На основу лоших искустава кад будемо припојени, кад смо у садејству са неким другим јединицама и ако паднемо под њихову логистику обично останемо без нечега. Поучени тим искуством сама хладњача коју ја спомињем довози храну за нас тако да не овисимо ни опремом ни храном, о локалним јединицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, закључак је да сте ви то понели са собом и онда је само вама достављано јер сте ви били на терену?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Он је помињао неки аутобус да је дошао. Где је био тај аутобус када је дошао са њима? Да ли је био ту код њих у бази код тих викендица?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Аутобуси су довели војску на Јахорину. То је задња дестинација коју памтим да је аутобус дошао а није било ни услова да крену за нама пошто камиони који су намењени за теренски услов једва пробијали се до Трнова.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Интересује ме чији су то били аутобуси?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате ти аутобуси којим су доведени до Јахорине, да ли су били војни, цивилни и уопште чији су?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То су цивилни аутобуси које ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли колико је било аутобуса, да ли се сећате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу тачно да вам кажем. Израчунајте, ако је бројно стање било нешто преко сто људи, ово што је ишло овим возилима, значи, ја мислим да су два аутобуса, мислим да би то тако могло да се.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Хвала. Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Оптужени је био у Кладуши, да ли може да нам каже ко је све јединице одлазе у Кладушу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, поред Ваше јединице у Кладуши, да ли је било и других јединица и ако евентуално знате које су?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу тачно да вам кажем, знам да су постојале неке јединице такође из Републике Српске Крајине. Знам да сам у одласку, при самом доласку да смо стали пред команду, да сам Милорада Улемека видео, али не знам формацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем њега, да ли сте још неког видели од командујућих да кажем?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се он налази на командном месту тамо у Кладуши или се налази у селима доле где је војска?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Оппростите, нисам Вас разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко оптужени?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се налази на командном месту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

НАТАША КАНДИЋ: Оптужени. Или се налази доле у селима где је војска?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је била нека школа што је нешто, не знам колико удаљена од Кладуше, али нека школа је послужила за смештај војске.

НАТАША КАНДИЋ: А где се налази командант јединице, да ли зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је командант с вама ту заједно у тој истој школи или?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У исти објекат.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се ту налази и Легија?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је са вама Милан Милановић Мргуд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели за то време тамо док сте боравили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, нисам имао прилику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда чули да ли је случајно он тамо?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па кроз читање транскрипта исказа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само Ваше непосредно сазнање тада, да ли сте Ви чули од некога да је спомињао у неком контексту да се можда договарао, ишао на састанке, значи Ваше непосредно сазнање?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А под чијом командом сте тамо у Кладуши?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Верујте да немам тог сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је вама био дикретно командант у Кладуши?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Директно мени Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је њему био командант и ко је њему директно издавао наређења?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не бих знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли сте припадали нека ваша јединица неком ширем саставу?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не. Колико је мени познато на терену на којем сам ја излазио с војском, да сам био самосталан.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли зна по чијем позиву одлази у Кладушу, да ли су то прво?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је издао наредбу вашем команданту пошто сте рекли да је све ишло преко њега да се иде на тај терен?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, не бих знао рећи.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су заједно са њима и припадници снага Фикрета Абдића, да ли су заједно у акцији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Кладуши да ли су на том терену, да ли сте видели припаднике?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били су тамо? Јел сте били заједно у акцији?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У неким садејствима, самостално смо функционисали, али су они били у склопу, да ли смо се везали линијом на њих или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су били присутни, оно што рече, али је свако функционисао за себе за посебне јединице, јел то?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Коју врсту војне акције изводи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква вам је била активност? Шта сте имали у ствари као наредбу тамо да урадите? Какву врсту делатности сте требали урадити?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Конкретно на том терену неке посебне активности није било, значи, држала се фиксно линија.

НАТАША КАНДИЋ: У односу на кога?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Па вероватно, ако познајете те прилике, ако смо у садејству са Фикретом Абдићем, ко може бити на другој страни.

НАТАША КАНДИЋ: Реците пошто овде многи не знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко може бити?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Може бити само пети корпус.

НАТАША КАНДИЋ: Да замолимо да нам каже да ли је тада било заробљавања припадника петог корпуса, јел било заробљеника?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја таквог сазнања немам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је можда сада када се већ налази на трновском ратишту, да ли је као заменик команданта упознат са наредбом министра полиције Републике Српске о премештању полицијских снага Републике Српске и МУП-а Србије са трновског ратишта на ратиште око Сребренице?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Као прво, немојте да ми импутирате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте молим вас, ја постављам питања тако смо се договорили. Значи, кад сте ви на Трнову, од кога сте добили, већ смо то питали више пута, од кога сте директно добили наредбу да се премештате на Трново?

НАТАША КАНДИЋ: Не, ја не питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, морамо тако кренути да би дошли до овога? Значи, од кога сте добили Ви лично као заменик команданта, ко Вам је то пренео?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Директно Медић Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је њему пренео наредбу да се иде на Трново?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Немам сазнања.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али онда ја питам да ли је упознат са наредбом будући да је имао позицију одмах иза команданта? Да ли је упознат са наредбом министра полиције Републике Српске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте упознати са наредбом такве врсте било таквом неком наредбом да је она дошла до Вашег команданта или до команде или до било кога?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, немам сазнања о томе.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је упознат исто са наредбом и обавештењем министра полиције Републике Српске о саставу јединица које се налазе на трновском ратишту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви добили, претпостављам само од команданта, тако сте нам рекли да сте мобли добити било какво обавештење и наредбу од Вашег команданта? Да ли сте имали информацију да је Ваш командант, па самим тим и Вас обавестио и он обавештен, значи које су све јединице ту на терену?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не знам на који начин бих ја могао доћи до тог сазнања.

НАТАША КАНДИЋ: По основу позиције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам је рекао командант, рецимо?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је можда на терену видео и да ли можда зна која је то јединица «Кајман»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

НАТАША КАНДИЋ: Кајман.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате случајно, да ли сте чули за ту јединицу, да ли знате чија је то јединица?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли зна које су то полицијске јединице које се службено називају «Плаве»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате које су полицијске јединице?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, немам то сазнање, мада сам неке формације у неким плавим комбинезонима видео.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је на терену виђао Српску добровољачку гарду, ту на трновском ратишту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неког од припадника, ако знате њихове униформе, претпостављам да знате, обзиром да сте доста упућени у војне?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не могу да тврдим, а то су, судећи по униформама не може да се оцени ништа. Саме ознаке се скидају.

НАТАША КАНДИЋ: Али оптужени је доста времена провео у Српској добровољачкој гарди тако да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте, због тога Вас пита, да ли знате евентуално да су они били на терену, да ли сте неког препознали под било којим обележјима?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Нисам имао прилике да се сретнем са људима.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли зна ко је Астерикс?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Астерикс? Само молим вас сад ћу ја управо интервенисати само да завршимо. Да ли знате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: То је припадник Српске добровољачке гарде.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можда он води јединицу Српске добровољачке гарде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, знате шта, чини ми се да са овим питањем заиста идемо у ширину. Превазилазимо конкретан случај. Разјашњавамо ко је на терену сада у вези.

НАТАША КАНДИЋ: У којем је саставу, под чијом је командом, ко је та јединица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, али он каже, оптужени јасно каже да таква сазнања он нема јер он није учествовао.

НАТАША КАНДИЋ: Па како не, он каже да он врло добро зна ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не заиста молим Вас немојте. Мислим да је заиста које су све јединице биле?

НАТАША КАНДИЋ: Астерикс води јединицу Српске добровољачке гарде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он то зна, по свом сазнању али он је рекао кога је видео на терену. Да не идемо толико широко, ајмо се концентрисати, ипак мало на догађај овде који нам је предмет.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, то је све контекст тога што се догађа. Да ли је Астерикса видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да није?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, нисам га видео.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има сазнања о томе шта се догађало са аутобусима и камионима који су били на Јахорини са којима су они дошли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је било, јел су се ти аутобуси вратили до Ђелетоваца или су остали на Јахорини или су било где другде отишли? Да ли Ви знате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Немам начина да то сазнам, јер ја сам константно присутан на линији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, може само са не и да.

НАТАША КАНДИЋ: Па по повратку на пример у Ђелатовце, да ли је било говора о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште знате шта је било с тим аутобусима, било у ком моменту до за време док сте Ви на Трнову, док се враћате па остајете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Могу да причам о тим аутобусима само док су били у мом видокругу, значи до хотела «Шатор» на Јахорини. Од тад како прелазимо на камионе, то је мој задњи контакт са аутобусима. Исто тако по повратку с терена долазимо прво на Јахорину камионима и седамо у аутобусе испред хотела «Шатор» и враћамо се у камп.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли зна ко су били возачи аутобуса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате те аутобусе који су вас довели до Јахорине и назад у Ђелетовац, да ли знате ко их је возио?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не бих знао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је ишао, рекао је, мислим да је рекао да је командант јединице ишао на састанке у команду у Трново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао, ја сам га питала, да ли је уопште ишао на састанке, он је рекао да је ишао периодично. Није опредељивао где. Можемо да питамо да ли знате да је командант ишао у Трново на састанке са неким?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико ја знам кад смо сишли у Трново застали смо поред некакве зграде и ту је вероватно речено где ћемо бити смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли знате с ким је евентуално он ишао на састанак или на разговор?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не бих знао рећи.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а да ли зна по чијом су командом били на трновском ратишту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате директно под чијом командом сте били?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не бих знао рећи то вам вероватно Медић Слободан може одговорити.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли зна, један од оптужених нам је овде говорио како је уочи одласка на то ратиште била та порука да треба да се помогне Републици Српској и да је у опасности, да ли он зна да ли је то било неко објашњење за одлазак на тај део ратишта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви уопште знате зашто ви одлазите у Трново? Да ли сте ви тражили разлоге или питали за разлог зашто одлазите на тај терен. Да ли сте питали команданта, да ли вас је он обавестио?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је разлог?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У контакту са командантом информација је да се иде Сарајево, односно околина Сарајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте имали информације из ког разлога идете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

НАТАША КАНДИЋ: И коначно, да ли је после повратка у Ђелетовце, да ли се сећа да ли је било приказивања видео касете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, само нам реците, ту у Ђелетовцима? Добро, још нисмо му предочили пошто он не зна шта је претходни оптужени рекао, то ћемо тек.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било приказивања видео касете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате и да ли сте Ви уопште присуствовали или евентуално ако нисте да ли знате, имате сазнања, да је некаква видео касета ту у Ђелетовцима по повратку Вашем из Трнова приказивана?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Као што сам и рекао у свом исказу да сам сазнање о ликвидацији, да постоји снимак исте, добио да ли пред крај терена или већ повратком у саме Ђелетовце, али немам сазнања о касети, конкретно о неком догађају да се тад гледало.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли би он знао да је та видео касета приказивана пред војском?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ипак потенцијално да ли би могао, ако би могао, мислим да то не би било питање.

НАТАША КАНДИЋ: Обзиром на позицију да ли га неко обавештава, у сали се скупљају не знам 200 војника да гледају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам га зато питала да ли је он директно гледао и да ли он има сазнање посредно од некога, а сад да ли би могао да зна, знате, то је ипак једно потенцијално шта би он све могао да зна. Знате. То не можемо тако. Само, да ли је он чуо од неког, да ли се причало о томе да се приказивала заједничко, да ли је неко евентуално гледао па му испричао?

НАТАША КАНДИЋ: И последње, ја се наравно извињавам, али бих волела да знам шта представља ова тетоважа на његовом врату?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да је то потпуно персонална ствар и да не би могли тако нешто да поставимо.

НАТАША КАНДИЋ: Али сам видела код неких других и мислим ако је код више људи то има неко. Да ли то има везе са јединицом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То већ задире у приватне ствари. Не бих могла такво питање да поставим. Могао би мене неко да пита шта значи што носим нешто.

НАТАША КАНДИЋ: Ја мислим да није, јер кад се ружа носи на врату, то није приватно то је обележје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је приватно на њему, знате. Он може да одговори ако жели, али ја му не могу то поставити питање као обавезу неку. То је ствар, нешто на његовом телу, не можемо сада баш тако да идемо, да откривамо што кажу и то. Добро, то би било све што се тиче пуномоћника. Изволите одбрана?

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Председнице већа, господо судија, заиста морам да приговорим респектујућу чињеницу да смо јуче, а то доживљавам колективно, упозоравани на то да несметано председнику већа и судском већу у целини у вођењу поступка, али ја у овој ситуацији када добијем реч морам да укажем на једну чињеницу да се овде постављају питања и у томе предњачи Наташа Кандић као пуномоћник оштећених, а ради се о питањима која немају ама баш никакве везе са предметом оптужнице. Ако су потребна одређена сазнања за неку нову оптужницу, нека се постарају на другачији начин, а не коришћењем овог кривичног поступка и мислим да је то недозвољено и ја сам уважио оно што сте Ви рекли јуче да Ви због

целине чињеничног миљеа ћете дозволити унеколику ширину и ја сам захвалан што сте то прекинули на време, али ипак указујем на чињеницу да се ипак искорачује у зону која нема ама баш никакве везе са оптужним актом. Није задатак, по мом скромном мишљењу овог судског већа, да пуномоћнику оштећених Наташи Кандић овај кривични поступак користи као простор за прикупљање чињеница око неке нове оптужнице за коју видим да се спрема јер она има довољно деташираних представника ... Србије, па нека они раде тај посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел би то било што се тиче пуномоћника? Ја уважавам наравно Вашу интервенцију као и јуче, али ја мислим да данас заиста није се ишло у ширину само оно колико је заиста неопходно, а и питања сам ја директно постављала тако да оно колико је везано за предмет и колико се може поставити толико у том делу је постављено. Што се тиче других оптужених, то смо рекли о томе не знамо и нећемо заиста улазити у то. Мислим да заиста...

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Председнице већа, Ви сте интервенисали. Ја сам захвалан на томе кад је било питање ове тетоваже. Заиста, немојте сматрати да сам непристојан. Посао који Ви радите сам и сам у својој каријери радио пуних 20 година. Такво питање би било отприлике када бих ја тражио да ми судско веће у неком другом поступку омогући да прегледам да ли Наташа Кандић има нека обележја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ја нисам дозволила. Не морамо то. То што ја нисам дозволила то је одговор на питање. Молим вас не дозвољавам да се смејете. Заиста то не би никако могли да радите. То би било веома неодговорно од вас. Заиста сте окривљени у овом поступку и било ко у судници да се смеје није у реду никако. Изволите?

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да будем конкретан. Да ли је Вуков Александар било када и било којом одлуком именован за заменика команданта јер видим да се сад оперише са том формулацијом. Дакле, да ли је икада донесена било каква одлука о томе да је он заменик команданта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја претпостављам да колега под овим питањем подразумева да ли је неким формалним актом, или неформалним, писменим или усменим званично да сте постављени за заменика команданта. Јел сте то хтели? Значи да је то неки акт, не мора чак бити ни писмени можда и усмени, али званично у неком саставу пред неким можда другим присутним вашим члановима команде речено да Ви вршите ту функцију?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Врло кратко. Такав акт не постоји.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли је било када и пред било ким, чули смо да нема ни једне ни друге варијанте, саопштено јединици било када и у било којој ситуацији да је Вуков Александар зв. «Вук» заменик команданта јединице «Шкорпиони»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да би командант скупио јединицу да би званично објавио, рецимо да сте Ви његов заменик?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико је мени познато не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или да је то урадио?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да ли би он то уопште урадио било кога да је поставио на било коју функцију, односно да ли он то званично иначе, рецимо поставио сам тог и тог на место команданта прве чете? Да ли је то радио званично у неком сазиву или је то радио тако што је рекао ти ћеш од сутра бити командир прве чете? Да ли Вам је познато то?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја таква сазнања немам. Тај састав који сам ја затекао то је већ тако функционисало.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли је Вуков Александар могао да донесе било какву одлуку у односу на целу јединицу «Шкорпиона»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били у могућности, пошто сте нешто причали у моментима, евентуално када је? За Медић Алексанра питате или за Вукова, извињавам се?

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Питам за Вуков Александра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад би био рецимо командант одсутан, Ви сте нешто рекли, или да је спречен из било којих разлога, да ли Ви као заменик?

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: То није моје питање, то може да буде Ваше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам мало проширила, па можемо да допунимо пошто се надовезује једно на друго. Да ли сте Ви имали могућност да на нивоу целе команде донесете одлуку?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, никако. Тај случај када сам остављен на терену имао сам половину јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што сте објашњавали до сада? Поприлично сте то објаснили?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да ли сте могли и да ли се то десило?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, није могло да се деси и није се десило.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Није могло да се деси и није се десило.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли је та, ја ћу је условно звати, јер на то имам право, неформална функција помоћника, како је то прецизно покушао да дефинише, колико је то могуће четврто-оптужени, дакле, да ли се та неформална функција помоћника команданта односила, на које ситуације се односила? Да ли на терену или на базу Ђелетовци или на нешто друго?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Искључиво на зону одговорности Ђелетоваца и нафтних постројења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, само у тој зони?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Само у тој зони, само евентуално те послове ако задатак налаже, евентуално само у тој ситуацији сам вршио те послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте на терену?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја сам имао стриктно задужење извиђачки вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте рекли нама да сте причали нама у неком моменту да сте смењени са те позиције па да нисте више били командир извиђачког?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Разлог томе што је Црногорац остављен, не знам по ком задатку, али је остављен у Ђелетовцима и тај вод је био без главе, фактички није имао командира вода. Ја сам га преузео. Има једина одговорност на том терену Трнова је био извиђачки вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, али Ви сте нама рекли да у одређеном моменту, значи сад сте све то објашњавали да не би понављали да више нисте били командир извиђачког вода већ да сте преузели функцију заменика команданта и да сте донекле покривали, али не више у функцији командира извиђачког вода?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Мислим да се нисмо разумели и није тако било формулисано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да јесте тако рекли, али добро, што кажу немамо транскрипт па да сада видимо, али сте Ви о томе причали баш неколико пута у том контексту?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Причали смо о томе да су поједини задаци изискивали да се евентуално прекораче овлашћења командира извиђачког вода, значи на датом терену конкретно извиђање, ако улазимо у зону одговорности где постоје наши већ положаји, ја морам да улазим у зону одговорности чете, значи, људи који су запосели положај ја морам да прођем испред њих и морам да буде са њима у садејству да не би дошло у ситуацију да од пријатељске ватре настрада било ко од мојих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не знам на шта се ово односи?

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Следеће питање ће разјаснити ствар. Која је искључива његова надлежност на терену Трнова? Шта је он на Трнову?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Искључива одговорност извиђачки вод.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Која функција?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Командир извиђачког вода.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли то војска «Шкорпиони» зна?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како зна, кад сте сад малопре рекли да званично не објављује кад неко постаје командир неког одреда, заменик и слично, да то нико не објави званично? Како баш знају они да сте Ви онда?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У припремама за одлазак на терен поделила су се задужења шта је чији посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме су се поделила?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Поделила су се задужења пошто дошао је на ред да иде чета Опачић Ђуре, стриктно речено Опачићу ти водиш своју чету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али ми Вас питамо како ће то онда војници знати ако нико није саопштио?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Речено је у присуству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Целе војске?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али малопре сам Вам ја поставила слично питање у другом, само се односило на друге ствари, да ли се целој војсци иначе изнесе и објасни ко је командир, ко је заменик, ко је у којој функцији, Ви сте рекли не? Сад Вас опет то питам како су онда знали да сте Ви командир извиђачког вода?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Специфична ситуација, значи окупљени су људи који одлазе на терен. Значи, припрема за улазак у возила и да се креће на терен. Саопштава се Црногорцу да он има друго задужење, да ја преузимам ту улогу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али само приликом одласка на тај терен су окупљеним људим људима саопштено?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја причам, конкретно о једној ситуацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а ја Вас питам и за остале ситуације?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, знало се унапред ко шта ради и није било никаквих одступања од редовних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто би та ситуација одласка на Трново била различита од ситуације одласка на неко друго поднебље па се не би тако исто обавило обавештење, постављање и слично?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Зато што те активности одударују од редовних активности које је иначе јединица радила. Напоменуо сам да је јединица имала стриктно распоред кад која чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисам то мислила. Кад су претходно одлазили рецимо на Кладушу или на неки други терен, зашто исто тако не би се скупила сва војска која одлази, значи рецимо 200 људи, па би се рекло да знате командир овог је овај, командант овог и оног, заменик му је тај? Зашто би само кад се иде на Трново као што сте Ви сад рекли то урадило?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Зато што сам пре одласка на Кладушу и формално био командир извиђачког вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не само у односу на Вас него и у односу на друге?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Није било промена у командујућем кадру уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаква промена није била? Имали смо промене, како да не, имали смо да је у претходном сазиву било једно лице или друго лице командир рецимо прве чете, па да се у међувремену променило? Зашто тада није сазивано?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, причамо о командирима чета који су од почетка до краја. Причамо о одласку у Цазинску Крајину када се комадају и прва и друга чета, када се формирају нови водови и деле задужења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али мислим била је ситуација да су се мењали, нису сва лица била на истим функцијама све време за време постојања «Шкорпиона», мењале су се функције?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Кажите конкретно на шта мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево, рећемо командант, односно командир прве чете био је овај Медић Драган, јел тако? Једно време Радић Зоран? Пре њега је било друго лице? Када су они постављени?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико је мени познато то од почетка Медић Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По Вашем сазнању није било промена?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Његов заменик Ракић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у другој чети Опачић Ђуро и Дмитровић Перо, по Вашем сазнању није било промене?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Није било промене.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да се вратимо само на тренутак. Које је његово искључиво задужење када је био у Цазинској Крајини?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Искључиво извиђачки вод. Опростите можда опет Вама упадам у реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је извиђачки вод?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Моје искључиво задужење извиђачки вод у Цазинској Крајини, односно у Великој Кладуши, на Цазинској Крајини нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи извиђачки вод? Командир извиђачког вода?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Командир извиђачког вода.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Ја бих молио да, Ви интервенишите онога тренутка уколико не буде коректно, па бих само молио да ово што окривљени да дефинишете кад се после, очигледно је да је један функциограм Ђелетовци и други специфичан функциограм када је терен да ту не долазимо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да ту нема дилеме никакве?

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: У реду. Да ли он има било коју врсту посла, а ако има коју мимо командира извиђачког вода на Трнову?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, никакву. Искључиво задужење извиђачки вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се само бих се мало надовезала на ово Ваше питање. Сем што нисте званично имали, значи функцију која би евентуално била јавно изнета да сте Ви заменик команданта, да ли Ви знате остали у једници, да ли су Вас третирали као заменика команданта?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја без неке лажне скромности морам да кажем да сам у једници био изузетно поштован и био ауторитет на здравој основи иако врло млад по годинама али сам својим поступцима показао да сам човек за поштовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су из тог разлога евентуално Вас други сматрали замеником команданта без званичног неког акта да кажемо?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Врло вероватно зато што сам сваки слободан тренутак проводио с војском, поистовећивао се и трудио се да што више времена проводим и боље сам се осећао у условима кад сам међу људима него у канцеларијским.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ћу још једно. Извињавам се што сам прекинула али се заиста намеће једно за другим питање. Да ли, када би се постављао било ко од људи на одређену позицију, као рецимо Ви што кажете да су Вас третирали вероватно као заменика команданта или на неку другу позицију, да ли би се том приликом доносио било какав акт званични?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја немам сазнања о томе нити знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да ли је то нека врста прећутног договора команданта који каже ти ћеш бити командир прве чете, ти друге, ти ћеш извиђачког вода, ти ћеш бити шеф кухиње, ти ћеш бити мој заменик. Јел то више ишло кроз неформално постављање или је ишло кроз званична формална документа.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Та командна структура се у принципу јако ретко мењала, односно није се мењала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али кад, морала је једном да се постави, па то једном први пут?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ово стање које сам ја затекао то је функционисало до краја мог боравка у јединици. Конкретан пример банална ствар дошло је до услова да се формира кухиња, одређено конкретно речено је, значи без формалног акта ко ће да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Речено је ти ћеш од сад да будеш шеф кухиње, а није донет званични папир па он потписао па то? У реду хвала.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Ајмо сад да покушамо. Да ли га је ико ословљавао са замениче?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су Вас ословљавали иначе, да тако кажемо?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Надимак ја чин никада нисам стављао на себе и углавном су ме људи звали надимком.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Којим?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Вук.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли Вас је неко звао замениче?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Могло је да прође, евентуално нека пошалица, али ја немам сазнања.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли зна шта значи, наиме, да ли су у комуникацијама које су имали посредством радио веза? Има ли шифру?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте питали више пута. Па то смо неколико пута питали, колегиница је питала.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Знам, али следеће питање иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не понављамо неколико пута.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли зна шта значи шифра «голф 34»?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Причамо о терену Трнова?

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Само Трнова?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Причамо о аутоматској пушци као што је рецимо у комуникацији задњи дан кад смо имали погинулог човека «Ловћен 204 је мртав», «Ловћен 304» - рањен, «Виски 55» - каква је ситуација, «Виски 56» - све у реду, «Лабуд 3» - посредник и тако даље и тако даље и тако даље.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли су у јединици по његовом сазнању имали заробљеника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Трнову, пошто смо га већ питали претходно?

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Говорим уопште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то смо говорили, претходно је неко питао да ли сте имали заробљеника, колико се ја сећам.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: То су питали друге оптужене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питали смо њега сигурно.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Причам о терену Трнова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас комплетно за све време Вашег боравка у овој јединици?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Колико је мени познато један случај два заробљеника у зони одговорности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад, мислим на ком терену, да ли знате?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У зони одговорности Ђелетоваца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш у Ђелетовцима?

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Независно од чињеница, ако се изузме то у Ђелетовцима, што каже, имао је само тај случај, да ли су имали неку шифру за заробљенике?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, никаква шифра. Није било прилике, односно није било потребе пошто то нија била ствар праксе, није се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте евентуално успоставили неку шифру за будућу ситуацију јер не може се чекати па да се онда одреди шифра, претпостављам морало би унапред се знат шифра да би се знало ако се нешто деси, не може тек да се деси па тек онда одредити шифру?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, никаква шифра није постојала за то.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Председнице већа, још само два питања везано за диспозитив оптужног акта и чињенични опис који садржи тај диспозитив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, изволите.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Оптужним актом мом брањенику се на терет ставља да га је командант Медић Слободан обавестио о наредби коју је према оптужном акту издао Петрашевић Пери и Медић Александру, Медић Браниславу, Момић Милораду и Давидовић Слободану да се заробљеници стрељају. Да ли је то тачно?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја немам такво сазнање. На који начин би ја могао да имам такво сазнање.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли је Медић Слободан, конкретно питање, у том разговору Ви сте рекли прецизно шта Вам је рекао, питам поново: Да ли Вас је обавестио да се шаљу заробљеници које треба стрељати? Да парафразирам део оптужног акта.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не. Ја сам рекао тачноо како је текст гласио.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: И да ли је он опт. Петрашевић Пери рекао где да се изврши стрељање тих заробљеника и да ли је војницима који су дошли том приликом кад је сишао са положаја наредио да у томе учествује?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Како пише у оптужници, не то је апсолутно нетачно.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Председнице већа ја немам више питања. Ако дозволите, поштујем Вашу одлуку да не идемо мимо, ако дозволите само једну реченицу, ја бих Вам био захвалан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел проста или проширена, пошто код Вас једна крене, а надовеже се?

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Колегинице, ја сам дескриптиван, знате али ћу сузити то врло знате како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајте да чујем.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Моја емотивност некада ме тера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приметили смо.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Хвала Вам лепо што сте приметили, али очигледно да... Председнице већа, ако у списима предмета постоји ма један једини доказ о ова два навода која терете мог брањеника он треба да поднесе тешку казну. Хвала Вам лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми нисмо још дошли до доказног поступка. Може ова реченица, пре је била за крај доказног поступка по мојој процени.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Тек ћете тада видети опширност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако смо завршили. Немате више питања. Хвала Вам. Изволите браниоци да ли има још неко питање? Изволите.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Само једно питање. Причам о сусрету Вукова и Петрашевића о томе месту. Да ли он познаје добро тај терен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: У непосредној близини је, извршена је та егзекуција, е сад, с обзиром на конфигурацију терена, да ли је могуће да се ту негде на висојевима, негде горе да их је неко посматрао? Да прецизирам, да ли је могуће уопште да се види, с обзиром на конфигурацију терена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала да ли сте се окренули у неком моменту и погледали евентуално шта се дешава доле кад сте Ви кренули? Ви сте рекли не, можемо само да надовежемо, а да ли би могли видети да сте се хтели окренути? Ако би то била, кажем, превише претпостављено питање, обзиром на конфигурацију терена да сте хтели да гледате ту позицију одакле сте ви кренули да ли би могли да видите са те?

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Нисте ме разумели. Не ради се о томе. Сад бих ја морао ићи, пошто овде ће се појавити један сведок који је наводно гледао од горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам ја на шта Ви мислите.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: О томе се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, знам. Да ли је било ко, било Ви да сте хтели, било неко други да је хтео с неке тачке ту у околини и са одређене удаљености због конфигурације терена да посматра шта се дешава?

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Ако причамо о истом сведоку, апропо тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До њега нисмо још дошли па је то сада све претпоставка. Не можемо конкретизовати у овом моменту, заиста, јер не знамо шта ће тај сведок рећи.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја мислим да на то питање најадекватније можемо да одговоримо кад се тај сведок појави и кад будемо имали карту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ја исто то мислим да је сад мало прејудицирано, обзиром да и док не видимо. Добро, да ли имате још нешто да кажете. Изволите.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Сведок је, односно оптужени је нешто поменуо да око неког очекивања неке наредбе за смене. Ако узмемо тај период, он помиње тај догађај везано за неки 16, 17. јул, да ли је тада по неком његовом мишљењу очекивао некакву наредбу за смену јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, изволите.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: У оптужници се наводи да је то 16. и 17. јул. Ја не могу тачно да ценим који је то дан био, али нека буде тако. Знам да смо и не знам тачно датум када смо се вратили са терена Трново, значи то је био крај јула месеца, али је задњих седам, десет дана, не могу тачно да кажем, био условно речено натезање око тога да ли ће неко доћи да нас смени, када ће доћи и ту су, у ствари били смо лагани да нас смене. Е ту је неспоразум постојао.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Да ли би та наредба за смену јединице могла бити издата радио везом или би то морало ипак опширније курирском везом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да, иако је таква наредба требала да се изда на који начин би она била издата?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Конкретно могу да кажем да, ја сам лично тај положај раздужио, тако да га назовем, да сам радио везом обавештен да дођем до кампа и да сам лично сишао, покупио јединицу која је требала да нас смени и ја је лично довео читавим путем пешке до самог положаја и урадио примопредају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да би таква ваша једна наредба?

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Да ли то значи да би ипак морао имати додатна упутства, а не само оно што је радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли бисте у таквим ситуацијама имали само наредбу која иде радио везом или евентуално додатна упутства и на који начин би та додатна упутства добили?

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Тако је.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Апослутно да је преопширна тема да би могла да прође радио везом. Не може да се уклопи у шифре, значи било је потребе да дођем у лични контакт с командантом, да разрадим начин примопредаје, јер ипак уводимо формацију величине скоро чете, уводимо у зону борбених дејстава.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Још само једно питање. Вратио бих се на оно што је рекао оптужени. Он је рекао да је он капетан по систематизацији радних места. Шта то значи, да ли је он капетан у војничком смислу или по систематизацији те фирме у којој је он вршио обезбеђење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво да питамо да ли у тој фирми људи се рангују по чиновима пошто ако сте капетан у фирми онда би то било необично, нисам никад чула да су у некој фирми по неким чиновима, сем у војсци. Да ли уопште у фирми у којој сте, у тој фирми има чиновна, сем у том војном делу? Како се иначе људи опредељују, према месту радном које обављају или на неки други начин?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Чинови су тада били у том организационом смислу које је имало одговорност, значи, командири ако се не варам, командири водова су били у рангу потпоручника или поручника. Ја имам, ако се не варам, да сам промовисан у пешадијског поручника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је командант, који чин има командант?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ја га затичем са чином мајора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајора? Значи, заменик команданта онда има испод чин, а то је капетан, јел тако или капетан прве класе, па онда испод њега командир прве чете има опет одређени чин, значи наспрам те, да кажем функције, је одговарајући чин, јел тако било?

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Нисте га пустили до краја. Он је рекао «ја сам промовисан у чин пешадијског поручника», а он каже да је по систематизацији радних места имао чин капетана. Да ли та систематизација је везана за ту фирму и не одговара чину који он има као такав?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту разлика између, конкретно на терену и онога што сте у фирми?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Мени тај чин се не признаје у војничком смислу.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам. Да ли има неко? Извињавам се колега.

АДВ. ШАЛИЋ МИЛОМИР: Ја сам сматрао неопходно можда да видимо ту карту, али пошто је нисмо примили, вероватно ћемо је следећи пут. Не ту. Топографску карту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо свакако, немојте да бринете, то ћемо.

АДВ. ШАЛИЋ МИЛОМИР: Али у том правцу, тог положаја на Трнову, само једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо да расчистимо чим дођемо до карте, а доћићемо свакако до следећег суђења.

АДВ. ШАЛИЋ МИЛОМИР: Питао бих оптуженог само са леве и десне стране положаја њихове јединице на Трнову јел било још ту неких јединица?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Свакако морали смо, увезивали смо се у линију.

АДВ. ШАЛИЋ МИЛОМИР: Да ли је том комуникацијом којом сте Ви вршили снабдевање, да ли је ту комуникацију користила још нека јединица?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: С обзиром да су јединице на том простору прилично оскудевале и са возилима и са опремом, ми смо излазили у сусрет у свакој прилици када је то било потребно.

АДВ. ШАЛИЋ МИЛОМИР: Можемо ли сматрати да је то да, или?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

АДВ. ШАЛИЋ МИЛОМИР: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ћу вас замолити, моменат, прво тужилац, изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА СТАНКОВИЋ БОГДАН: Ово је чисто техничко питање. Пошто је оптужени изразио жељу да ближе определи место догађаја, да бих га замолио ако може да помогне суду у којој размери та карта треба да буде да би се лакше оријентисали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви знате пошто кажете знате доста терен, да ли знате, што кажу и топографију са терена, која би била карта отприлике нека?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Ако се не варам 1:50.000 да би било у реду, јер то је, један сантиметар означава 500 метара у природу, да би било довољно крупно да би могло да се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА СТАНКОВИЋ БОГДАН: Јел смо то одлучили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте то смо одлучили ми смо добили одговор да можемо да дођемо да узмемо карту и да видимо о којој се карти ради, али нисмо имали техничких могућности, временске, пошто је то било непосредно пред суђење да то

обавимо, зато ћемо то урадити до следећег суђења свакако. Изволите ви сте хтели да питате.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам хтела само да питам да ли је пре поменутог догађаја комуницирао у вези са пакетом са командантом јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се, да ли је пре овог догађаја?

НАТАША КАНДИЋ: Када нам је описао, када је лично комуницирао са командантом, тамо је он рекао дођи доле по пакет, да ли је пре тога или после тога још некад имао личну комуникацију у вези са снабдевањем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је пре овог догађаја или евентуално после, такође командант рекао да сиђете доле да преузмете пакет?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Тај термин пакет се користио у жаргону за то исто следовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли храна, муниција, па да ли вам је још некада рекао пре и после овога?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да, пре и после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел јесте?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неких питања евентуално? Ако нема питања, ја ћу – ви сте присутни прво, друго и треће оптужени сада чули комплетну одбрану коју је изнео четврто-оптужени, па ћу вас, наравно у складу са вашим правима законским питати да ли желите да искоментаришете нешто у вези његове одбране, или евентуално да му поставите нека питања ради евентуалног разјашњења? Ево можемо прво да кренемо, молим вас доведите Медић Слободана па да видимо да ли он има нешто да. Ви сте чули сада одбрану Вуков Александра? Да ли имате нешто? Ту има одређених делова у којима се разликује Ваша одбрана у односу на његову, коју ћу ја њему предочити, али Ви сте чули па не морам Вама? Да ли имате нешто и да ли уопште желите нешто да кажете?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: У даљем поступку можда има неких ствари које можемо само да усагласимо и да се евентуално асоцирамо на неке ствари које указују на нека техничка питања, али у глобалу поводом овога свега сад моментално немам шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас само мало усмерити укратко, пре свега на шта мислим да би било интересантно. Господин Вуков је рекао да сте углавном, не углавном, да сте искључиво Ви доносили одлуке као командант, да није постојала команда и Ви сте рекли, да сте га Ви поставили за заменика команданта, у ствари команда, Ви заједно са командом сте га поставили за заменика?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Ја сам то објаснио госпођо Вама кад сам давао свој исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Сад не објашњавате мени, сада само у односу на његов исказ?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: По систематизацији радних места, односно по одговорности, после оног момента кад ја нисам био на простору на којем смо функционисали и где смо радили, ја сам рекао да сам с пуним правом и поверењем то указао њему. Он је био млад дечко и ја сам га, како сам вам рекао, познавао из детињства јер он је био комшија код једног мог доброг пријатеља с којим сам ја одрастао и тако сам знао Вуков Александра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него Ви сте рекли да је он био заменик Ваш?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па јесам рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је рекао да није формално то, да је то више се причало, да је он то чуо у причи?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Слушајте госпођо, ако се прави једна озбиљна прича, ако се 120 или 50 људи дислоцира на једну одређену локацију која је 150 км или 300 км удаљена од једног простора који економски покрива један део државе која је настала на начин која је покретачка снага тога, те државе која је настала, значи конкретно говоримо о производњи нафтних поља. Ја морам да имам процену тамо где ја идем на састанак и где ја добијам наређења, ја морам да имам процену да она не буде алармантна кад ја оставим тај простор у којем коегзистирамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас морам прекинути, зато што причате нешто што Вас нисам питала, заиста. Не морате тако широко, све то знамо, врло сте детаљно испричали и јуче сам Вам дала могућност, заиста, просто је оно био део који је приширио Вашу одбрану. Само Вас питам, пошто, овде оптужени кога смо сад саслушали, негира своју функцију заменика команданта и то је прилично негира.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па не могу ја госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ме прекидати молим Вас. Ја Вас слушам кад Ви говорите, нисам Вас ни прекинула, сем ако идете превише у ширину. Он негира ту своју функцију. Ви сте рекли да је комана њега поставила за заменика команданта. Осврните се само директно на тај део.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Бићу конкретан госпођо. Ако ја одем у команду корпуса код претпостављеног старешине, односно генерала Лончара, ја морам да оставим човека у кога ја имам поверење на простору. На тако битној функцији морам да оставим човека у кога ја имам поверења, да га именујем јер тај човек аутоматски производи одговорност и преузима одговорност простора, односно просторије у којој се ми налазимо. Ја идем на другу просторију, он остаје ту. Он је именом и презименом био Вуков Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте га именовали за заменика?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Па генерал, односно командни кадар вуковарског корпуса, односно његов ужи кадар зна коме треба да се обрати у датом моменту, евентуално ако се нешто деси они знају ко је Вуков Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вуков Александар могао да не зна да сте га Ви именовали за Вашег заменика?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Како он каже правно-формално можда, али суштински он је ту функцију кад је то био обављао на начин како је обављао и ја му скидам капу војничку за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је прво питање. Друго питање које сам рекла.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Само да додам. Ја кад сам одлазио ја сам требао и да се вратим негде. Значи, он је то обезбедио да можемо да се вратимо на простор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сам Вас још хтела питати у вези овог дела. Ви сте чули да је он рекао да сте Ви доносили све одлуке и да без Ваше одлуке нису се могла, сем да ли ће неко лећи лево или десно, а Ви нисте тако рекли. Да ли имате нешто ту да прекоментаришете?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Да се не осврћемо госпођо само на овај случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас конкретно сад питам само на овај случај и на ово Вас питам, на ову конкретну ситуацију?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Технички дан војника траје 24 часа. Можете да замислите колико неправилности требао би. Требало би једно две, три секретарице да води командир чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте. Стварно идете у ширину. То смо чули све. Само да ли је могао?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Нисам могао ја да знам сваки детаљ који се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Он је рекао не о детаљима, озбиљним стварима о крупним стварима искључиво Ви?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Ја сам рекао шта значи озбиљне ствари. Озбиљне ствари значе безбедност војника и територије простора, обезбеђење материјално техничких средстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За такве ствари, он тврди да сте Ви све то знали?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи знали сте?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Нормално да смо знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви сте рекли да је било ситуације да нисте? Добро, сад то коментаришете. Такође је Вуков Александар рекао да сте му Ви наредили да сиђе доле, да сте Ви рекли преко радио везе сиђи доле има пакет за тебе?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: То јутро, као и свако друго јутро госпођо, ја сам одржавао контакт са Вуков Александром кад је било то у могућности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте му то рекли?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Ја не негирам, ја сам то јутро и то ћемо ми да докажемо којим правцем смо ми кренули и ко је кренуо и шта је он требао да преузме то јутро од стране моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је требао да преузме?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Он је требао да преузме маљутке. Он је требао да преузме један део маљутки. Да се затвори једна комуникација. Ја сам требао да затворим једну комуникацију, он је требао да затвори другу комуникацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте му, значи Ви не спорите да сте му рекли сиђи доле и преузми пакет?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Између осталог, ја сам комуницирао с њим. Ја не знам који је то временски интервал био. Ја сам устао у раним јутарњим часовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли сте му ово што је он рекао?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: госпођо, ја не могу да гарантујем да сам му рекао али сам контактирао са њим као и сваки други дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш зато што је он то рекао ја Вам само предочавам шта је он рекао, само то ништа друго?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Ја не негирам ни то, ни ово, ја знам шта је он чекао. Он је чекао маљутке и ми ћемо доћи до тога. Он ово није чекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате из ког разлога то он није дочекао због чега је требао да сиђе?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Из техничких разлога зато што сам ја отишао на командно место и та пошиљка је закаснила и ја сам морао да пренесем једну хаубицу која је била 6,5 км дислоцирана на територији Босне, односно пребацио сам на ватрену линију, распоредили смо једно одељење минобацача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате толико у ширину.

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Морам да вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Молим Вас немојте. Само да Вам кажем, јел нисте Ви проценили као командант, да би било превише опасно да Ваш заменик сиђе доле по то нешто због које, због техничких услова касни и да остави своју војску у зони тих, да кажемо, линији ратних дејстава, а да не прими то због чега је сишао?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Госпођо, он је имао тад у то време на лицу места своје људе који су њему одговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али добио је од Вас, Ви сте командант, Ви наређујете?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Хијерархијски ја морам да наредим. Он мора да нареди некоме. Разумете. Схватате. Не могу ја да зовем понаособно свакога па да му наређујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У реду. То је суштински. Ја не знам да ли је било још неких разлика овако. Мислим да је то најбитнији део. Да ли још имате нешто да кажете на исказ, обзиром да сте га слушали?

ОПТ. МЕДИЋ СЛОБОДАН: Уз моје дужно поштовање, немам примедбе никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја имам такође обавезу Вас, пошто нисте слушали исказ који је дао прво-оптужени да упознам са тим исказом, пошто наравно не могу вам рећи све што је рекао, јер немам могућности техничких није ми то скинуто. Суштинска нека разлика је управо у овом што сам питала сада прво-оптуженог, значи у том командујућем смислу ко је заиста био неприкосновен, ко је командовао, да ли је могуће да било каква врста информатиције, наредбе и сличних ствари прођу мимо њега и ко би га евентуално мењао у томе? Ви сте чули сада шта је он рекао, шта је прво-оптужени рекао на тај део исказа Вашег? Да ли ви имате нешто у вези тога да кажете?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, не бих имао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа? У реду. Хвала Вам. Можете се вратити.

Ја ћу такође питати остале оптужене који су присутни. Петрашевић Перо, изволите дођите. Да ли имате нешто да кажете на исказ Вуков Александра и да ли уопште желите и да ли имате било шта да кажете? Дobar дан. Изволите.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да пробам прво да се изјасним везано за комплетну његову ситуацију ту. Мене јако боли што је он овде зато што ја најбоље знам да он овде не треба да буде, са моје тачке гледишта, ви са правне знате вероватно зашто је он овде и зашто треба да буде. Ја бих му поставио пар питања, пошто се ја нешто разумем у ту војску, да ли је Вуков имао свога заменика?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали Ви Вашег заменика?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Постојали су командири одељења који су презимали, значи, не знам тачно два или три одељења су постојала. Постојали су људи који су били задужени за њих. Значи, могуће у датој ситуацији, да оставим задужење неком од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то се наставља.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Управо због тога следеће питање. Када они долазе на функцију његову у ком моменту? Значи кад су они командири извиђаја, у ком моменту?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Кад ја нисам присутан.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Значи, следеће питање: заменик команданта, значи да се вратим на то, пошто знам да није био заменик команданта, значи, моје сазнање, он да је заменик команданта он би био поред Боце, поред команданта. Друга ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас само питање, може и констатација, али шта из тога произилази?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Произилази, значи ако је он био на линији у том моменту командант се одмара, значи да је он требао бити замењен да исто и командант буде на линији, а тада да он одмара. Он је био сво време на линији, а

командант није био на линији сем у једном моменту. Каква је то онда улога заменика команданта која покушава да му се наметне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, то сада Ви као бранилац, не знам шта је то сада?

Мислим искоментарише његов део исказа, ово не разумем шта је?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не желим да он кроз одговоре, да једноставно схватите сами да он није био заменик команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није приblem.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да искоментаришете?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате евентуално нешто да кажете на ово што је сада рекао опт. Петрашевић?

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Мислим да смо све тачке које смо дотакли данас да смо у довољној мери разјаснили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете само рећи да немате. Нема потребе да ништа кажете.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли је на неком од тих састанака, на које је ишао командант ишао и Вуков?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га то питала.

ОПТ. ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Не, ни на један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то сам га ја питала. Ништа, хвала Вам. Можете да се вратите. Ја ћу замолити Медић Александра да дође. Знате, ја не могу да Вам постављам питања Петрашевић Пери сада у овој ситуацији, иначе, бих Вас питала у вези овог што сте Ви рекли, зато имамо делимичну, да кажемо половичну ситуацију, обзиром на Ваш став да у овом моменту не износите одбрану и не одговарате на питања. Зато ја не желим да улазимо, ми смо прочитали то што смо прочитали, али немамо могућности да Вас питам и да Вам евентуално нешто предочим, зато што је таква ситуација, али једног дана кад будете, ако будете изнели није проблем. Разумете. Не могу да га питам ово што се надовезало што је неминовно да би га питали сада свакако.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво да Вас питам шта Вам је с носом?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Па да Вам кажем, мало је ово чудан транспорт како се ми транспортујемо па сам имао пад у марици због те брзе вожње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле сте пали?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Унутра у боксу због брзе вожње на главу сам пао скоро сам се онесвестио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Толико сте се повредили? Па шта Вам је с носом?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Па ту је расечено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су Вам пружили неку помоћ?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Па да, баш по изласку из марице докторица је доле била и одмах сам ушао горе у амбуланту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се јуче десило?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Јуче, по повратку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел Вас боли, какво Вам је стање?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Па боли, али шта да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Друго, будући кад будемо разговарали, сад ћете морати мало гласније данас да говорите пошто сте видели какве су последице кад не

говорите гласно. Пошто сте и Ви слушали сада одбрану Вуков Александра, чули сте све шта је рекао. Да ли имате нешто да кажете, приметите, констатујете?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Ја немам шта да кажем, једино што је уважени члан већа рекао да сам ја рекао да се пролазило кроз Трново и ја сам рекао да сам ја седео у камиону који има цираду и да знам да скреће десно у правцу Трнова. Једино толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У вези уопште целе?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: У вези пролазак кроз Трново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него мислим нешто друго, у вези његове одбране, у вези са оне позиције ово што смо причали?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа? Добро. Одбрану присутног оптуженог ја Вам могу препричати, али нема никаквих специјалних, да кажемо, ствари које би се односиле на Вас и које би евентуално биле у некој контрадикторности, које би Вам требало предочити, а Ви ћете свакако добити транскрипт сви, тако да ћете видети и имати могућност наравно да се изјасните кад будете добили, имаћете то право, без обзира што смо сад ту завршили са одбранама. Ако немате ништа да кажете можете се вратити. Хвала Вам.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Нема ништа. Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу замолити Медић Бранислава да доведете. Вуков Александар ми смо завршили, јер нема ништа више да изјавите. Ја сам рекла да можете да се вратите. У међувремену док нам доведу опт. Медића само да вас информишем. Пошто знате да смо се договорили још на статусној конференцији да видимо о начину како можемо да саслушамо сведоке Стопарић Горана и Душка Косановића. Ми смо наравно сачинили допис тужилаштву Међународног кривичног суда у Хагу и ја сам јуче добила одговор да се ради о сведоцима који су вољни да сведоче у поступку против опт. Слободана Медића, међутим, обојица инсистирају да сведоче на затвореној седници преко видео линка из Хага уместо оног viva-voice у Београду. «Желим да вас обавестимо да тужилаштво до сада није тражило никакве заштитне мере за ова два сведока. Тужилаштво намерава да затражи такве мере за обојицу када буде потребно да сведоче непосредно пред почетак суђења», значи њиховог тамо, «међутим, тренутно нема одређени датум од почетка суђења». Обзиром на овакав допис, а ја не располажем, односно у списима предмета не располаже са адресама ових сведока, ја ћу покушати да им уручим позиве за онда када вам будемо саопштили да ће евентуално бити ситуација да их саслушамо на редован начин и да покушамо да од тужилаштва сазнамо да ли нам они могу дати те адресе или им они уручити позиве. После тога ћемо да видимо шта ће се десити, да ли ће позиви бити уручени или неће, да ли ће они хтети да сведоче или неће дефинитивно, па ћемо у даљем том правцу њиховог саслушања предузети мере које нам закон омогућава у оваквим ситуацијама. Значи, то је што се тиче овог дописа који сам вам хтела саопштити.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Да ли то значи да редовне мере подразумева да дођу овде у Београд да сведоче, ако сам Вас ја разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу покушати прво да их позовем редовним путем како наш закон предвиђа.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Значи, да сведоче овде, јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу покушати позиве као сведоке.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Зато што, наравно, принципијално ми имамо приговор везано за то као и у оном другом предмету што се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако то буде немогуће остварити, обзиром на статус који они могу у међувремену добити пред Хашким Трибуналом, онда ћемо предузимати даље мере које нам закон омогућава.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Само ћете нас обавестити на те законске мере и поступак којим су уређене те законске мере. Ја се надам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да не, као и све друго. Изволите уђите. Добр дан господине Медићу.

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још сте Ви остали од оптужених који су требали да буду саслушани у току ове недеље. Међутим, мало смо се задржали. Предмет је велики и искази су били велики па ево сад је већ дошао петак 2 сата, нисмо Вас саслушали. Ја сам Вас позвала само да ми кажете да ли ћете Ви уопште изнети одбрану или ћете се и даље бранити на начин на који сте се бранили до сада у претходном поступку код истражног судије?

ОПТ. МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Па изнећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изнели би одбрану? Добро. У том случају ћемо Вашу одбрану оставити за наставак поступка, наставак главног претреса, нећемо то данас почињати обзиром на ово време, али само да знамо чињенично да сте Ви вољни да изнесете одбрану. У реду хвала вам. Можете сести док само да саопшtimo.

На овај начин ми би завршили ову недељу судећу како смо предвидели са испитом оптужених, с тим што нам је остао још један. Ми смо предвидели како смо то се договорили да ће следећи наши термини у овом кривичном предмету бити 23, 24, 25. и 26.01.2006. године у 9,30 часова, с тим што је то судница бр. 4, пошто је судница бр. 2 у тим терминима заузета најалост, али тако је. Значи, за те отприлике оријентациони план какав је за следеће термине да знате. Саслушаћемо оптуженог још који нам је остао – Медић Бранислава. До тада ће бити урађени транскрипти које ћемо сви добити и уколико буде потребно за евентуалним суочењем. То ћемо да проценимо до тада. Претпостављам да ће нам за то исто требати бар један дан. После тога, као што сам тада најавила на статусној ићи ћемо са саслушањем оштећених, односно породица оштећених у својству сведока.

Ту сам још једну ствар хтела да такође се договоримо. У оптужници су предложени, значи Фејзић Хана, Мухић Сафета, Алиспаховић Нура, Салкић Осман и Салкић Саидин да буду саслушани као представници оштећених. Ја у списима предмета не располажем са адресама свих ових лица па бих ја замолила пуномоћнике оштећених да ми доставе, или тужилац, свеједно, ко пре може доћи до адреса, да ми доставе адресе, обзиром да ја позиве морам послати у најскоријем временском периоду да би знала да ли ће они доћи и да им се омогући да буду уредно позвани како би приступили на главни претрес да би били саслушани. Уколико саслушамо у току следећег дана или два представнике оштећених породица, онда ћемо ући у доказни поступак што се тиче саслушања сведока као што је тада најављено. Према томе, пошто у овом моменту не знамо динамику којом ћемо се кретати, колико ће нам још требати времена за оптуженог и евентуално исказе за суочење и слично. Да, мислила сам на сведоке оштећене, наравно првог доказног поступка што се тиче сведока, тако да је ово план оквирни да знате како ћемо се кретати, а све ћемо у зависности од времена које нам буде потребно.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес одложи, а следећи се заказује за дане:

23, 24, 25. и 26.01.2006. године у 9,30 часова, судница бр. 4,

што је присутнима саопштено, те их не позвати.

На главни претрес позвати оштећене са адреса из оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА СТАНКОВИЋ БОГДАН: Ја имам једну интервенцију. Омашком је име једног оштећеног погрешно, уместо Салкић Садик треба да стоји Салкић Сидик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих вас молила да у року од највише недељу дана да ми доставите тачне адресе како би могли да позовемо јер нећемо имати довољно времена ако то не буде у том року урађено.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам покушала то и прошли пут да кажем да Салкић Саиди не може да се одазове овом позиву, тако да то имате у виду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може неко други, евентуално уместо њега?

НАТАША КАНДИЋ: Па може. Онда, Салкић Осамн није први рођак Салкић Сидика и значи, уместо Салкић Османа – Салкић Беризета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас то замолити да ми само у писменом поднеску то назначите то што сте нам сад рекли и евентуално адресе њихове да ми доставите. Наравно, о томе ће бити обавештена одбрана.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја се извињавам председнице већа. Ово је промена предложених сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оштећених који треба да буду саслушани.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Овде ће се питати још неке ствари које су јако битне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не можемо тек тако да мењамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја ћу вас обавестити о промени. Шта сте рекли нисам разумела заиста?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Видимо да мењамо сада. Они нису само оштећени, они су на извештан начин и сведоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, они ће бити саслушани у својству сведока као породица оштећених.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: То је битно да их питамо где су, шта су чули за своје покојне, кад су последњи пут виђени, где су виђени и ту је одбрана припремила неке ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја ћу вама чим добијем евентуално измену имена и на ко треба да се позове, предлог ја ћу то вама одмах доставити.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Јер ја сам схватио прошли пут када сте Ви рекли да напусте судницу сви сведоци који ће бити саслушани оштећени да је тај Сидић био овде, али да је био, Саидин, али ми сад још не знамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не знам ни ја, то ће нам пуномоћник доставити.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Значи, ја бих хтео да остане тај сведок да га саслушамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, немојте молим вас тако да причамо. Да вам само кажем. Поднесак који буде доставио суду пуномоћник оштећених са разлозима и евентуалним променама предлога ја ћу вама доставити да се ви изјасните, а суд ће о томе одлучити. Није спорно уопште. Ви ћете истог момента добити кад и ја добијем, па ћете ви онда наравно да о томе. Изволите.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Председнице већа врло кратко. Дакле, ја најављујем да ће друго-оптужени Петрашевић Перо дати исказ независно чак сада од ваше одлуке у погледу оних наших предлога које смо учинили на почетку овог главног претреса, па бих молио да се тај детаљ има у виду због планирања времена и друго питање је због обимности материјала из истраге, а да би одбрана могла на квалитетан начин да се припреми. Да ли знате који сведоци ће ићи у којој судској сесији, да бисмо могли да припремамо управо те изказе. Имали бисмо одређена питања, јер нам није свеједно ако се припремамо за питања једном сведоку, а евентуално се појави неки други. Дакле, претпостављам да имате и то у виду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја ћу вам сада то одмах рећи.

АДВ. МР. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли ће по оптужници или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ћу вам одмах рећи. Значи, ја сам мислила ако будемо један дан имали да саслушамо још оптуженог и евентуално други дан ако би евентуално била нека питања или суочења и слично и тог дана да кренемо са представницима оштећених, односно породице. Значи, ако крећемо, ако нам је први судећи дан 23. – 23. ћемо још испитати оптуженог, значи узећемо одбрану. 24. евентуално можда ће се то протегнути, 24. ја не могу ако суочења, па изјаве, ако неко има шта да каже и евентуално ако одлучи Петрашевић да изнесе одбрану. Значи, та прва два дана остају за одбрану. Значи, отприлике 25-ог би био датум или евентуално 26. за оштећене. Ако 25. саслушамо оштећене, 26. би кренули да саслушавамо сведоке. Ако не успемо, онда би за фебруар у терминима које сам вам рекла пренели саслушање сведока. У сваком случају да знате веће је стало на становиште да први саслушани сведок треба да буде Стојковић Слободан, тако да знате да ћемо од тог сведока кренути. Ми ћемо њему послати позив евентуално за 26. највероватније за 26. и ја се надам да ћемо до тада успети да завршимо, али мислим да би то било неко реално време. После тога ће ићи сведоци оним редоследом који су предложени у оптужници, с тим што ако буде било каквих, да кажем измена можда и ако приме позиве или не приме и слично, то ћемо саопштити па ћемо се договарати о даљем току, али то би био неки, знате не можемо тако прецизно, јер имамо све ове ситуације које су нам. Не можемо тачно прецизно да кажемо, али то би било то. Изволите.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Само једну малу интервенцију. Приликом предлагања сведока оштећених ја бих молио да се доставе докази о сродству, степену сродства јер је то врло битно да не би имали после неких компликација да ли је неко као други рођак или као први рођак дао исказ у име оштећених, значи да видимо доказе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми ћемо свакако питати сваког од њих.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Не питати, ми морамо да имамо доказе. Немојте питати, па ја кажем ја сам то па нисам то. Ја бих молио да буде то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко нешто да каже? У реду. Хвала вам. Ја сам вам рекла термине за фебруар, јел тако. Само да вам кажем још моменат један колега извињавам се. Ја сам чак одредила термине и за март зато што је велика гужва у нашим судницама и велики је проблем да имамо синхронизацију. То су термини, за фебруар знате, јел тако. Ја нисам сад понела роковник. Како беше за фебруар, значи од 21. па до. Сад за март – **13, 14, 15, 16. и 17. март**, значи у марту имамо целу недељу. Значи, **13, 14, 15, 16. и 17.** па вас ја молим да резервишете термине стварно је велики проблем овде у суду да се усагласимо. Само ће ићи у јануару судница 4 пошто је ова заузета, значи и за фебруар и за март резервисана је иста ова судница. Хвала вам.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА